



7

78-79





**LETNIK XXV.  
A P R I L 1979  
ŠTEVILKA 7**

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo  
tržaškega  
tiska, Trst



Glavni in odgovorni urednik:

**Lojze Abram**

Uredništvo in uprava:  
**Ul. G. Amendola 12**  
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:  
**Graphart, Trst - Tel. 772151**

Naslovna stran:

**Nadja Pischianz, 2. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN**

Posamezna številka:  
**700 lir**

Letna naročnina:  
**4.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v  
Trstu pod štev. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v  
zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)



## VSEBINA

Vojan T. Arhar: Prvi maj . . . . .	193
Angelo Cerkvenik: Zgode in nezgode šarplaninskega ovčarja Šara . . . . .	194
Vojan T. Arhar: Trmoglavka . . . . .	201
Meta Rainer: April . . . . .	202
Črtomir Šinkovec: Svatovanje . . . . .	202
Vojan T. Arhar: Kukavica . . . . .	203
Neža Maurer: Pomladni dež . . . . .	203
Vlado Firm: Osel Riko . . . . .	204
Danilo Gorinšek: Petelin . . . . .	206
Stana Vinšek: Gnezdo . . . . .	207
Zanimivosti . . . . .	208
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Lojzek; Labirint . . . . .	209
O.P.S.: Metulj in čebelice . . . . .	210
Ali veš, da... . . . . .	211
Naši kraji in ljudje: Obisk pri ukvanjskih šolarjih . . . . .	212
Iz naših šol: Lojze Abram: Poimenovanje v Medji vasi . . . . .	212
Črtomir Šinkovec: Otroci vprašujejo . . . . .	213
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šusterič: Važnost hoje . . . . .	214
Veselo v planine: Dušan Jelinčič: Gore nas vabijo . . . . .	214
Sandi Sitar: Kdo ima več? . . . . .	215
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Spomladansko branje . . . . .	216
Kitajska narodna: Modri mandarin . . . . .	217
Šolarji pišejo . . . . .	218
Črtomir Šinkovec: Medved na semnju . . . . .	219
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Palček muzikant . . . . .	220
Urednikova beležnica . . . . .	222
Za bistre glave . . . . .	223
Za spretne roke: Vera Poljšak: Nedonkončana risba . . . . .	3. stran platnic

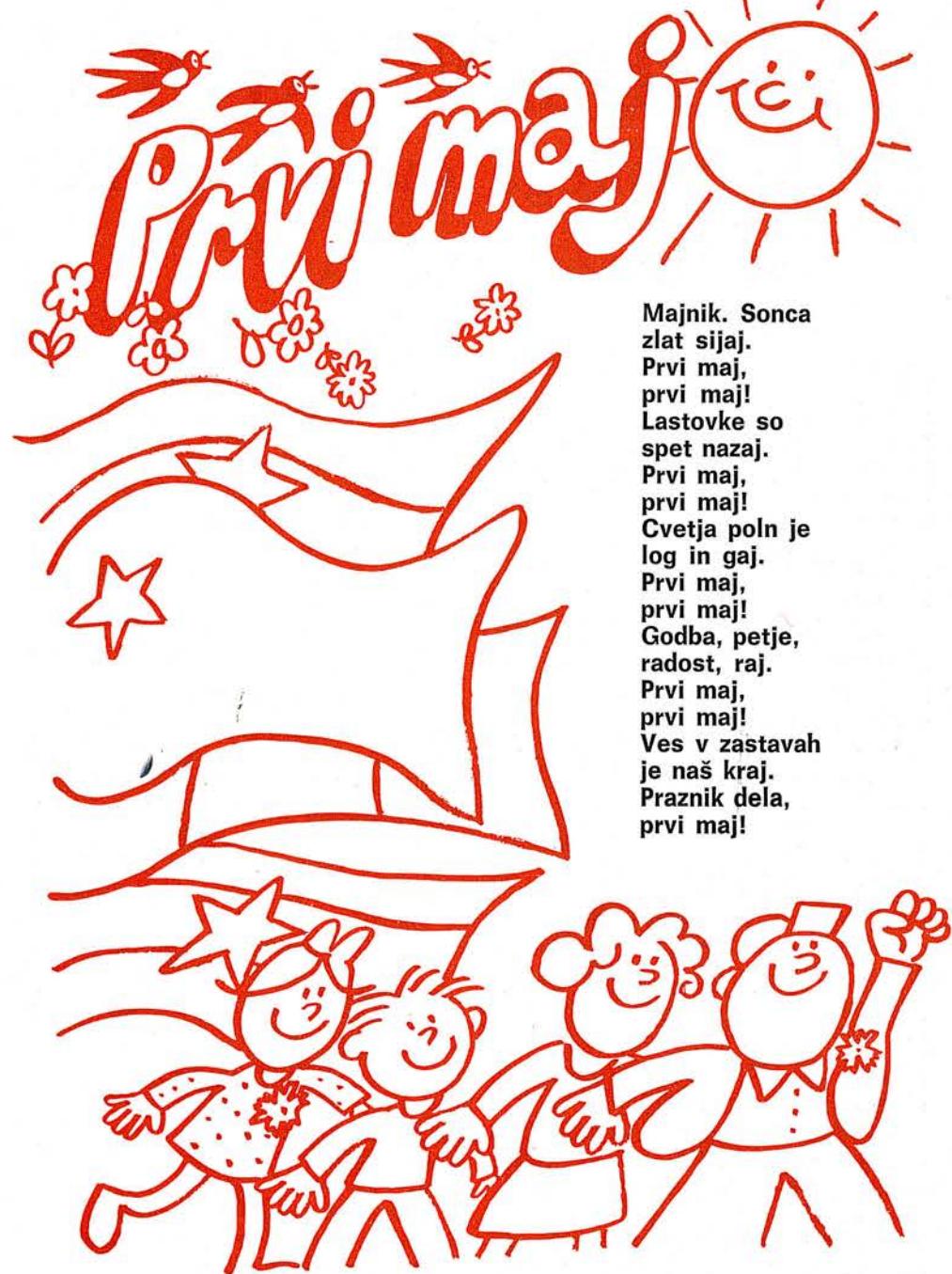
Ilustracije za 7. številko Galeba so naredili:  
Marjanca Jemec - Božič (str. 195, 199, 203);  
Marjeta Cvetko (str. 202, 213); Eva Fornarič (str. 210, 211); Robert Hlavaty (str. 217); Leon Koporc (str. 201); Božo Kos (str. 193, 204, 205); Jasna Merku (str. 215); Jelka Reichman (str. 202); Bine Rogelj (str. 207, 219); Magda Tavčar (str. 203, 206, 209, 3. plat.).

Priloga I.: Miroslav Košuta: Abecerime, ilustracije: Klavdij Palčič (Š, T, U). Anica Černejeva: April; Matej Bor; Deževni oblaki; Vremenski pregovori.

Priloga II.: Stari goriški vodnjaki — besedilo in slike: Slavko Rebec. Gobe na Krasu — besedilo in slike Milko Čebulec.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Božo Kos



Majnik. Sonca zlat sijaj.  
Prvi maj,  
prvi maj!  
Lastovke so spet nazaj.  
Prvi maj,  
prvi maj!  
Cvetja poln je log in gaj.  
Prvi maj,  
prvi maj!  
Godba, petje,  
radost, raj.  
Prvi maj,  
prvi maj!  
Ves v zastavah je naš kraj.  
Praznik dela,  
prvi maj!

# ZGODE in NEZGODE šarplaninskega ovčarja ŠARA

## ŠARO SAMARITAN

Šaro ni poznal verige. Bil je slej ko prej svoboden. Tudi poslej, dokler je še trajal pasji kontumac, in pozneje se je, kadar se mu je zljbilo, odpravil na potep, bodisi v gozd, kjer se je pogostoma srečeval s Sivko, bodisi v vas, kjer je vedno rad povasoval pri lepi nadučiteljevi ovčarki. Konjača je še večkrat srečal, vendar se mu je v velikem loku izognil, konjač pa je, čeprav ga je zagledal, rajši zatisnil eno oko... Mislil si je pač: ne bodi se z bikom! Poleg tega se je bal, da bi se zameril dr. Godini.

Sivke vso spomlad ni bilo na spregled, le Šaro jo je sem ter tja videval daleč v gozdu. Nekega dne v juniju pa je Šaro zgodaj zjutraj zassisal pred svojo pasjico znani, to pot tožeči glas: »Pie-pie-pie...«

Šaro je hitro skočil iz toplega zavetja in stopil k prijateljici, ki je venuomer žalostno tožila. Njeni očki so proseče zrli velikega prijatelja in mu skušali nekaj dopovedati. A kaj, ko pa so še tako otožni in proseči očki le nebogljén govorec ter ne morejo razodeti prijatelju, kako hude bolečine ti težijo srce!

No, Šaro je vendarle doumel, da tare prijateljico huda skrb in žalost. »Kaj ti je?« so jo vpraševale njegove oči. Sivka je morebiti razumela vprašajoče oči, odgovorila pa je tako, da je stekla nekaj korakov proti

hosti, se ozrla in pogledala, ali ji Šaro sledi, se ustavila, spet stekla, se znova ustavila, dokler ni dokončno zvabila Šara v goščo. Potem sta tekla drug ob drugem, tekla sta, tekla... Napisled se je Sivka ustavila ob široko razraščeni, gosti leski, katere vejevje je segalo prav do tal, in se zavlekla podnjo. Šaro ji je sledil tik za repkom in zagledal na skrbno, s travo in in z mahom nastlanem ležišču, drobno, slabotno Sivkinino mladičko, ki je otožno civilila in vekala. Srnica je imela zlomljeno prednjo nožico. Šaro je brž opazil, da je z mladičko nekaj hudo narobe. Bolna je. A kako naj ji pomaga? Dotaknil se je s smrčkom. Srnica se je prestrašila, skušala se je umakniti, pa jo je noga hudo zbolela. Zavilila je Tedaj je stopila k njej Sivka, se je je dotaknila s smrčkom in jo umirila.

Šaro je »premišljeval«. Ali naj se vrne domov in pokliče Lucijo? Ali naj srnico rajši prenese domov? A kako? Ali je ne bo ranil, če jo bo skušal prijeti z zobmi? Ali niso zobje preostri? Mogoče bi jo le lahko prijel, toda prav na rahlo? Nemara bi jo lahko stisnil samo z ustnicama? Poskusi, Šaro, poskusi! se je hrabril.

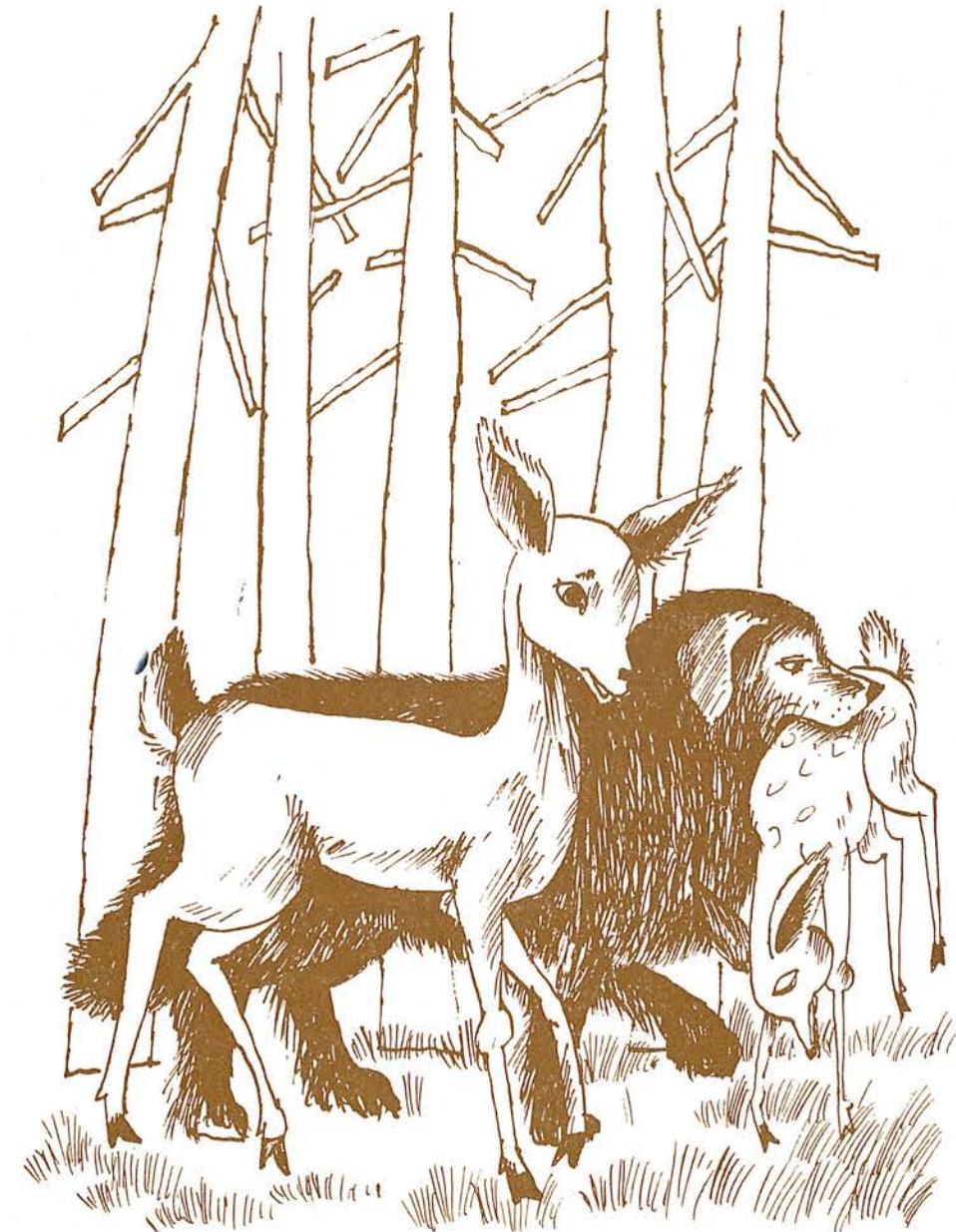
Opogumil se je in poskusil. Srnica se je sicer branila, bila pa je tako brezmočna, da se je morala vda-

ti. Bržčas jo je zbolelo, četudi jo je prijemal, kar se je le dalo nežno. Menda je ni prehudo bolelo...

Šaru se je zdelo, da se ne branila več tako močno, kakor se je branila, ko jo je bil vzel v gobec. Sivka

je hodila poleg Šara in je vsa trepetala.

Prav dobro je vedela, da ji skuša Šaro pomagati in da ne bo storil srnici nič žalega. Vendar je Šaro ni mogel dolgo tako narahlo držati in



tako močno stiskati ustnici, moral jo je vsako toliko izpustiti in pazljivo položiti v travo, da si je odpocil. Položil jo je prav nalahko, nežno in jo polizal po glavici, kakor da ji je hotel povedati: le nikar se ne boj, Lucija in Vide ti bosta pomagala. Čez nekaj časa jo je spet prijel, tudi s sekavci jo je poprijel močneje in živalca se ni več bala, le semtertja je prav tiho zavezala. Tako sta Šaro in Sivka polagoma napredovala. Šaro ni tekkel, pomikal se je krankoma. Zavedal se je, da bi moral biti že doma, Lucija ga bo čakala z vozičkom... Vedel je tudi, da ne sme teči, pravzaprav ni niti mogel teči, ker bi se utegnilo primeriti srnici kaj nevšečnega, lahko bi jo oplazila kakšna veja, nemara bi jo moral, če bi tekkel, ostreje poprijeti z zombmi. Počasi pa so le vsi trije napredovali in se približali domu, ko je sonce stalo že precjé visoko.

Voziček z mlekom je že stal na dvorišču. Šaro je že od daleč slišal Lucijin klic, ni pa ji mogel ustreči. Moral se je približevati domu le krankoma.

»Šaro in Sivka!« se je začudila Lucija. »In kaj neseš v gobcu? Srnico, Sivkino mladičko!« je uganila.

Stopila je k Šaru, ki je počasi počasi spuščal srnico na tla. Lucija je prijela srnico, ki je skušala, pa ni mogla zbežati, v roke in kaj kmalu otipala zlomljeno prednjo tačko.

»Le kdo ti je zlomil nožico, ubožica moja?« jo je pomilovala. »Sivka, kako si pazila na svoj zarod?!«

Sivka ji ni mogla povedati, da je ubogi srnici zlomil nogo hudobni srnjak.

Medtem so prišli na dvorišče otroci, ki so se odpravljali na odhod v solo.

»Joj, uboga srnica! Kaj bomo zdaj?« je potožila Katica.

»Kaj bomo?« je pomodroval starejši Žvane. »Z deščicami ji bomo naravnali zlomljeno nožico. Pri nas bo, Sivka pa jo bo prihajala dojiti.« »Pa Šaro! Kaj takega!« se je čudil Mirko.

»Kaj se čudiš?! Ali ne veš, da sta Šaro in Sivka velika priatelja? Vsi vemo, da Šaro rad pomaga, da je usmiljen in dober,« ja Katica pohvalila ovčarja. »Da, upam si zatrdiriti, da je Šaro boljši kot marsikateri človek!«

»Otroci, v solo morate! Šaro, ničesar nisi še jedel. Katica, prinesi mu zajtrk!«

Katica je skočila v kuhinjo in prinesla Šaru veliko skledo rumenih žgancev, politih z mlekom. Šaro je žgance urno pospravil in stopil pred voziček. Žvane ga je zapregel. Lucija je medtem nesla srnico v hlev h kravam in jo položila na ležišče, ki ga je postlala s senom. Sivka je legla k srnici. Lucija je naročila Sivki:

»Počakaj, da se vrnem, da se vrne Vide. On bo mladički obvezal nožico. Kmalu bo ozdravela.«

Pobožala je Sivko in zaklenila hlevska vrata ter se odpravila s Šarom v vas. Ko sta se po dveh urah vrnila, je bila prva Šarova pot k hlevu.

Lucija je odklenila hlevska vrata, Šaro pa je pogledal, kako in kaj. Sivka je ležala poleg mladičke in jo grela. Prijateljevega prihoda se je vidno razveselila. Pozdravljalna ge je z glasnim, to pot veselim: »Pje-pje-pje...« Šaro je bil radosten, razigran. Zavedal se je, da je opravil dobro delo.

Po opravljeni službi je Vide prišel h kosilu. Otroci so drug čez drugega vpili in mu hiteli dopovedovati, kako se je Šaro spet odrezal.

»To moram povedati dr. Godini,« je menil Vide, »pa tudi Golobiču. Ne

vem, če bi tudi Vuk napravil kaj podobnega...«

»Tudi Vuk in Šara bi se prav tako izkazala,« mu je ugovarjala Lucija, »saj sta mu starša!«

»Ža, že, nemalokrat pa se le primeri, da jajce več kot puta vel!«

»Le domišlja si, da ve!« je trmoljala Lucija.

»Ne, Lucija, nimaš prav. Ali bi svet napredoval, če ne bi jajce vedelo več kot puta, seveda ne vsako, vendar pa marsikatero jajce!« je vztrajal Vide pri svoji trditvi.

Vide je nato poiskal v drvarnici nekaj tankih deščic in jih primerno prirezal. Katico je poslal po preveznico in stopil v hlev k Sivki in bolnici. Vsi, razen Lucije, ki je šla v kuhinjo, so mu sledili. Tudi Šaro in, kajpada, Sivka sta bila pri prevezovanju zlomljene nožice navzoča. Šaro se je neznansko bal, da se ne bi srnici pri prevezovanju primerilo kaj hudega. Ko je mladička zavezala — najbrž jo je zlomljena nožica zbolela —, je Šaro z gobcem dregnil Videta v bedro; opozarjal ga je, da povzroča srnici bolečine, da naj bo previdnejši.

»Nič hudega ji ne bo, Šaro! Srni-

ca mora potрpeti!« je skušal Vide Šaru dopovedati, da zlom pač vedno povzroča bolečine.

Vide je najprej obdal nožico z deščicami, ki jih je Katica z drobčanimi prstki držala ob zlomljeni nožici. Vide je deščice s preveznico precjé na tesno privil in nožico prevezal. Živalca je tožila in vekala. Šaro in Sivka sta jo tolažila, lizala sta ji glavico.

Ves čas, dokler je srnica ležala v hlevu, jo je Šaro budno varoval. Srnica se je tako navezala nanj, da ga je hudo pogrešala, če ga dlje ni bilo na spregled. Že po dveh tednih je mladička skušala hoditi, čeprav je imela še vedno prevezano nožico. Vide ji je odstranil preveznico šele po treh tednih. Otipal je nožico in ugotovil: »Zarasla se je!«

Srnica je kaj kmalu skakljala po dvorišču. Čez kak tened se je v spremstvu Sivke in Šara napotila v hosto. Šaro se je vsak dan po opravljeni vožnji v vas ali po spremeljanju Videta pri raznašanju pošte odpravil v gozd in poiskal Sivko in svojo malo varovanko, ki ju je vedno zanesljivo našel, saj je imel čudovito razvit in oster voh.

## ŠARO DOBER VARUH IN BRZI SEL

Lucijina mlajša sestra Jela je z možem Vladom Ladavcem več let prebila v Združenih državah Amerike, kje sta bila oba zaposlena, on v neki veliki železarni kot kovinostrugar, ona kot pomožna kuharica v nekem chicaškem hotelu. Oba sta dobro zasluzila in sta nekaj denarja brezobrestno posodila Drijenakovim, ko sta si postavljala hišo. Po desetih letih sta se vrnila v domovino. Vlado je sicer imel majhno hišico v Kantridi pri Reki, ki jo je bil podedoval po očetu, a tam sta prebi-

vala njegova mati in njegova mlajša sestra. Zato sta se za prvo silo preselila k Drijenakovim, ki so imeli prostornejšo hišo in ki so ju, enako tudi njuni hčerki, z odprtimi rokami sprejeli. Vlado in Jela sta sklenila kupiti v bližini Drijenakovih svet in si postaviti hišo in velik hlev. Nameravala sta rediti živino. Vlado bi se mogoče kdaj pozneje, če bi mu ustrezalo, zaposlil v kakšnem industrijskem podjetju. Njuni hčerki, Tatjana in Nataša, prva stara dve leti, druga še šestmesečna dojenka, sta

bili prava bonbončka, ki sta prinesli v hišo radosten živžav. Šaro ju je zelo vzljubil. Kadar ni bil zaposlen kje drugje, ju je spremjal kakor senca. Bil je njun nadvse budni varuh.

Deklici sta lahko ure in ure prebili na čistem gozdnem zraku hkrati z ovčkami in kravama, ki so se pasle na pašniku ob gozdem okrajku. Starša in Drijenakovi so se popolnoma zanesli na Šara, ki ju ni niti za bežen trenutek spustil izpred oči, ne njiju ne živine, ki se je pasla. Prav posebno je pazil, da niso ovce ali kravi šle v škodo na zelenjavni vrt ali v žito na njivah. Če se je kakšna ovca ali krava spozabila, je priletel k prestopnici kakor strela in jo z blagim ugrizom opozoril, da ne sme uhajati v škodo. Če ni blagi ugriz zaledel, je škodljivko ugriznil občutneje. Nato se je žival vedno uklonila in se vrnila na pašnik, preden je sploh utegnila napraviti kakšno omembe vredno škodo. Pri tem pa ni nikdar pustil izpred oči otrok, zlasti ne Nataše, h kateri ga je prav posebno vleklo srce. Spočetka ji je skušal izkazovati ljubezen tako kakor srnici, polizal jo je po ličku.

»Šaro, da mi tega nikdar več ne napraviš!« mu je zažugala Lucija. »Nataša ni srnica! Ne smeš, razumeš!?«

Šaro je, ves poparjen, začudeno gledal. Da jo ne sme polizati, ko pa jo ima tako rad! Pa tudi Nataša je vselej, ko jo je bil polizal, radošno vzkliknila! Iz velikih oči mu je pogledala žalost. Oči so mu vedno nekam otožno zrle v svet, ko pa ga je kdo oštrel, je žalost v očeh kar vidno narasla. Dobro je razumel, da ne sme več polizati ne Tatjane ne Nataše, čeprav ga je neštetokrat mikalo, da bi stegnil jezik in polizal vabljiva lička. Vendar je pogumno premagoval to zapeljivo nagnjenje

tudi tedaj, ko je dobro vedel, da ga ne more nihče videti.

Nekega sončnega popoldneva je bilo vse mirno, vsepovsod je vladala grobna tišina, deklici sta dremuckali, Tatjana na debeli odeji, Nataša v zibelki.

Kaj se lenobno premika tam izpod gostega, močno razvejanega drenovega grma? Šaro je poskočil in se tihotapsko približal grmu. Modras! Privabilo ga je toplo popoldansko julijsko sonce. Razgledal se je po okolici, se pretegnil in se počasi počasi splazil proti zibelki. Kaj bo? Ali se bo povzpel v zibelko k Nataši? Šaro je vedel, da je kača nevarna plazilka, da se ji ne sme približati. Naj jo poskuša zgrabiti za vrat? Ali ga ne bi strupenjača usekal? Nekdaj je videl, kako je takšna plazilka neusmiljeno ugonobilaj zajčka, ki je po golem naključju skočil v njeno bližino. Šaro se je tresel. Ni se bal zaradi sebe, zavoljo Nataše se je bal. Še dobro, da je Tatjana dremala drugje, ob vrtni gredi, daleč od plazeče se pošasti!

Tedajci se je Šaro odločil. Kakor blisk je švignil proti hiši, se pognal skozi pasjico v hišo pred kuhinjska vrata, pritisnil na kljuko, skočil pred Jelo in hrupno hrupno zalajal, se obrnil in zdrvel ven. Jela in Lucija sta odvihrali za njim. Zavedeli sta se, da jima je Šaro naznani nekaj nevšečnega, nemara celo nevarnega, čemur sam ni mogel biti kos. Koj sta opazili, da je pri zibelki nekaj narobe. Šaro je divje poskakoval okrog zibelke, kakor da je hotel zavabiti pozornost plazečega se sovraga nase... Jela in Lucija sta onemeli. Obstali sta kakor vkopani. Plazilka je bila že tik ob zibelki. Iz modrasovega gobčka je zlovešče zasukljal jeziček... Prva se je izvila iz objema hromečega jo strahu Jela. Bliskovito se je zagnala proti zibelki, jo dvi-

gnila in z njo zbežala. Šaro je oglušijoče zalajal in se umaknil iz bližine besno sikajoče strupenjače.

Lucija je izruvala iz zemlje precéj debel kolec, oporo mlade jablane, se zaletela proti kači in jo z vso močjo udarila, zadela jo je naravnost v glavo. Ubila jo je, truplo velike strupenjače je še dolgo podrhtevalo. Šaro je strepetaval, približal se je mrtvemu sovragu in zmagoščavno zalajal, kakor da je hotel vsemu svetu oznaniti: »Pa smo te, pošast!«

»Šaro, bil si zares dober varuh!« je Lucija pohvalila psa in ga pobozala.

»Pridi, dobil boš košček sladkorja!«

Ženi sta vzeli Tatjano in Natašo, vsaka eno, v naročje in ju nesli v kuhinjo. Šaro je dobil velik kos sladkorja. Ša bolj kot sladkor ga je veselila pohvala in zavest, da je ob-



varoval Natašo pred veliko nevarnostjo.

Nekaj dni pozneje se je še enkrat ponudila Šaru priložnost, da je pomagal reševati, to pot Tatjanu, pred nič manj hudo nevarnostjo.

Mračilo se je že. Tatjana se ni počutila kdove kako dobro. Ni čebljala, ni vriskala, ni se smejala, ni razposajeno kobacala po kuhinji. Ležala je nenavadno mirno, lička so ji močno pordečila, imela je vroče čelo, vroča lička, vroče uheljčke...

»Skoraj gotovo ima vročino. Le kaj ji je?« je zaskrbelo Jelo in Lucijo pa tudi vse druge v hiši.

»Ali ne bi stopil po zdravnika?« je vprašal Vide.

»Upam, da ne bo nič hudega, počakajmo do jutri!« se je odločil Vlado.

Otrok je bil ponoči nemiren. Tatjana je ponavadi spala vso noč kakor ubita, to noč pa se je premetala. Zgodaj zjutraj se je umirila in zaspala.

Jela in Vlado sta domnevala, da je vročina popustila.

»Kako menita,« je vprašal Vide okrog pol šestih, preden se je napotil v službo,« ali naj pokličem zdravnika?«

»Mislim, da ne bo nič hudega,« je menil Vlado, »da zdravniška pomoč ne bo potrebna.«

Vide se je poslovil in odšel. Kakšne pol ure pozneje se je Tatjana zbudila in čudno zahropela ter z muko lovila sapo.

»Tako po zdravnika, Vlado! Le zakaj ga nisva že sinoči poklicala?« je tožila Jela.

»Poslala bom Šara s sporočilom Videtu, ki se, preden začne raznasiati pošto, pomudi kakšno uro na pošti. Šaro je bil že neštetokrat na pošti, večkrat je že nesel Videtu sporočilo ali naročilo,« je predložila Lucija.

»Bom pohitel kar jaz,« je sklenil Lado.

»Ne, ne,« je menila Lucija, »Šaro bo neprimerno hitrejši sel. Le pojdi, če že misliš, da moraš iti, jaz pa bom vseeno poslala Šara.«

Napisala je kratko sporočilo: »Nataša hudo hudo bolna. Naj zdravnik takoj takoj pride! Lucija.« Obesila je Šaru cekar okrog vratu, še prej pa je vtaknila v žep na notranji strani cekarja sporočilo, in mu velenila:

»Šaro, teci, teci, ti pravim, na pošto k Videtu! Na pošto, na pošto k Videtu!«

Šaro si ni dal dvakrat reči. Zdrvel je, kakor da ga je zapodilo sto peklenskih. Ni preteklo niti pet minut pa je že pritisnil na kljuko poštnega urada ter glasno zalajal. Vide, ki je razvrščal pisma in jih zlagal v poštarsko torbo, se je ozrl in vprašal psa:

»Kaj je, Šaro? Naj pogledam!« Se gel je v cekar, izvlekel iz žepka Lucijin listek in ga prebral.

»K zdravniku! Botra,« se je obrnil k poštni upravnici, »nujno moram stopiti k zdravniku. V desetih, petnajstih minutah se vrnem.«

»Kar pojrite, Vide!« mu je dovolila upravnica. »Gotovo mora biti kaj nujnega, da so poslali Šara za vami.«

»Lucijina nečakinja je hudo zbolela.«

Vide in Šaro sta pohitela k zdravniku, čigar hiša je stala onkraj vasi bolj na samem. Imela sta srečo. Zdravnik je bil doma.

»Gospod doktor, prosim vas, da bi se nujno peljali k moji ženi. Njeni nečakinja je hudo bolna. Poglejte, prosim, sporočilo, ki mi ga je pravkar prinesel Šaro!«

Dr. Niko Gržinić, velik ljubitelj živali, prav posebno še Šara, je pre-

bral Lucijino sporočilo, pobožal psa in odgovoril bolj Šaru kot Videtu:

»Tako se odpeljeva, Šaro, se bova peljala kar skupaj. Kaj pa je dekluci, Vide?«

»Sinoči je težko dihala, imela je hudo vročino, prejkone angina...«

»Lahko greste, Vide, samo zdravniško torbo pripravim, Belčka vprežem v lahki koleseljček in odrinem. V desetih minutah bova tam, ali ne Šaro?«

Šaro je veselo pomahal z repom. Vide se je zahvalil doktorju, pohvalil in pobožal Šara ter odšel.

Po petih minutah sta se že doktor in Šaro, ki se je regimentno usedel na levo stran doktorja, odpeljala.

»Hijo, Belček, pohiti, mudi se!« je doktor priganjal postavnega lipičana, ki — je doktor vedno zatrjeval — »vse razume, samo govoriti ne zna.« Belček je menda res razumel in se spustil v nagel drnec. Pri bližno pol kilometra pred Drijenakovim domačijo sta srečala Vladom, ki jo je naglo rezal proti vasi. Obstal je kakor vkopan, saj ni mogel prav verjeti, da bo Šaro sploh in zlasti še tako urno izpolnil zaupano mu nalogu. Šaro je skočil s koleseljčka in se pritisnil k Vladu. Tako sta se sre-

di ceste spoznala zdravnik in Vlado. Vlado je prisedel in čez nekaj minut je zdravnik že stal ob Tatjanini posteljici.

»Seveda, bezgavke so hudo otekle, nebnice so vnete, hudo gnojne, velik tvor, prerezati ga moram, drugače ji ne morem pomagati,« je ugotovil doktor. S pomočjo Lucije in Jele, ki sta zdravniku prizadetno pomagali, je doktor z večim, bliskovitim posegom prerezal gnojni tvor. Deklica je zavreščala in izpljunila veliko gnojne krvi, je pa pri priči laže zadihala in zajokala.

»Nič hudega ne bo. Tukaj imate 16 praškov, ki jih morate dajati punčki vsakih šest ur. Če jo bo kuhala vročina, ji dajte še trikrat ali štirikrat na dan po eno teh tablet!« jima je naročil in izročil praške in tablete.

Vlado je poravnal račun. Čudil se je, pričakoval je, da bo račun nepričnemo večji. Bil je pač navajen na ameriške zdravniške honorarje.

Čez dva tedna je Tatjana, popolnoma zdrava in vesela, tekala okrog hiše, se igrala s Šarom in Sivko, ki je vselej, kadar je obiskala Drijenakovu in Šaro, pripeljala s seboj tudi svojo mladičko.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Leon Koporc

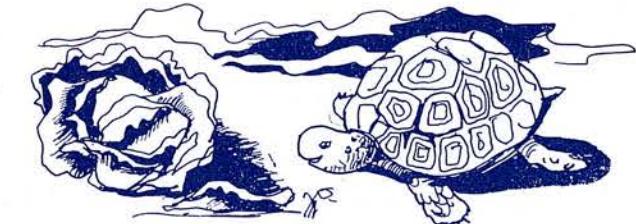
## TRMOGLAVKA

Želva, draga želvica,  
no, ne bodi trmasta!

Glavo, noge, kratek rep,  
skrivaš pod rožen oklep.

Jaz imam pa nekaj zate:  
velik, sočen list solate.

Hitro, hitro ga pojed,  
spet prijazno me poglej!



# APRIL

April norčavi,  
poniglavi  
se v pomladni  
svet odpravi,  
mimo hiše  
jo pobriše,  
skozi veje  
se zasmeje  
pa čez polje  
dobre volje!  
Zdaj nas greje,  
zdaj prepiha,  
se obnaša  
ko pavliha!

Mlad je še,  
pa rad nagaja,  
a do prvega  
le maja,  
potlej  
vija  
vaja  
ven!

Črtomir Šinkovec

Ilustr.: Marjeta Cvetko



# SVATOVANJE

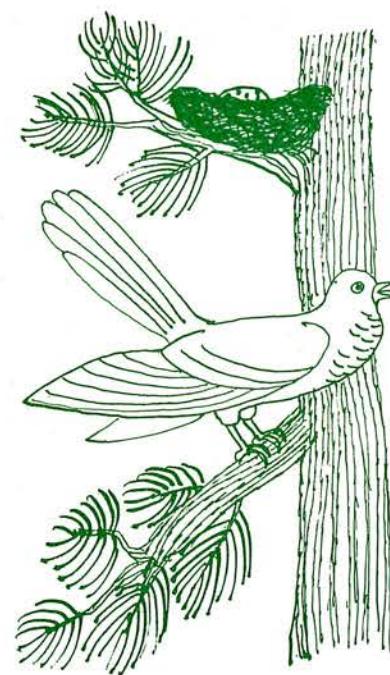


Sraki dve, dve klepetulji  
za zeleni grm sta seli.  
Prva pravi: »Mar ste čuli,  
kaj so ptički danes peli?«

Druga pravi: »Kaj ne veste,  
da so izbrali si neveste,  
da sred hoste pomladanje  
bo ženitev, svatovanje?«

Sod masti je polh privalil,  
ogenj očka čuk zapalil,  
žolne zdolble take sklede,  
da bo sit, kdor zraven sede.«

Ilustr.: Jelka Reichman



Vojan Tihomir Arhar  
Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

# KUKAVICA

Ku-ku!  
Ku-ku!  
Ku-ku!  
Pomlad je  
že tu!  
V tujem gnezdu  
posedim,  
majhno jajce vanj  
spustim.  
Zdaj hitro  
od tu!  
Ku-ku!  
Ku-ku!  
Ku-ku!

Neža Maurer

Ilustr.: Magda Tavčar

# Pomladnidež

Nežno, svetlo tik, tok, tak  
v zraku poje moj korak...  
Rahlo stopam po gredicah  
in povprašam po cvetlicah.  
Rahlo grem čez senožeti,  
rušo čutim zadrhteti.  
Rahlo sipljem se v grmiče  
tik, tok, tak budim brstiče.  
Rahlo trkam v siva vrata —  
že so vrata kakor trata:  
polna rožic, klepetanja  
in prerivanja, smejanja.  
Nežno, svetlo tik, tok, tak  
v zraku poje moj korak...





49. Vesel otroški smeh je bil plačilo za zgodbo. Otroci bi bili še radi poslušali, vendar so partizani morali misliti na pohod. Drug za drugim so odhajali iz hiše. Odpočili so se, ogreli in tudi lakoto so si potolažili. Na vratih so se prerivali otroci, mahači in si brisali noske, ki jih je brusila burja. V vetru so poplesavale snežinke in se lepile na razgrete obraze. Zemljo je rahlo pobelil sneg.



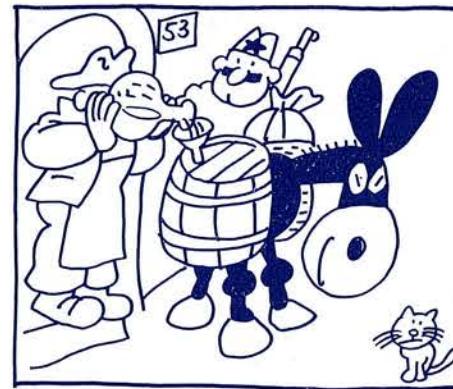
50. Kolona borcev se je v gosjem redu pomikala v burji. Tako so laže hodili. Spuščali so se po strmini proti dolini, ko jih je srečal bataljonski sel. Brž so ga obstopili. Vedno je imel še kaj novic zanje. Za tega pozdrave domačih, za fanta dekletovo pismo pa tudi kaj tobaka je izbrskal iz žepov. Povedal jim je novico, dobro novico.



51. Srečal je bataljonskega intendantka Kemperla z osлом. Odhajal je na določena skrivna mesta, kjer bo lahko v miru prevezel nekaj hrane in darila, ki so jih dobri ljudje namenili borcem za praznike. »Bataljonski modrijan Riko bo kar precej oprtan«. Tako je povedal sel. Riko se prav gotovo ne bo prav nič branil nekoliko težjega bremena, saj je imel rad partizane in oni njega.



52. Pred vstopom v dolino se je dolga kolona ustavila. Na pohod je najprej morala izvidnica. Nekaj počitka bo vsem prijalo. Borce so bili zatopljeni vsak v svoje misli. Teh nekaj trenutkov so razmišljali o bližajočih se praznikih, o Kemperlu in njegovem Riku. Dobro se bodo najedli. Želeli so Kemperlu in njegovemu oslu, da bi se srečno pretolkla do njih. Težko se je bilo te dni prebijati, saj je povsod mrgolelo okupatorskih vojakov.



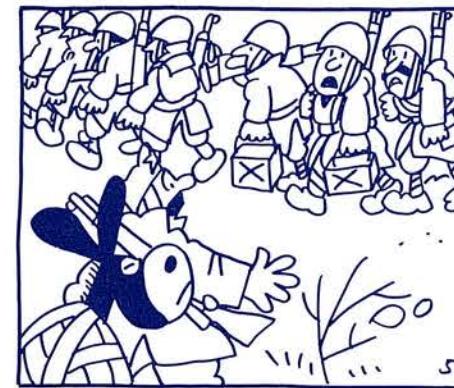
53. Tokrat je bila pot Kemperla in njegovega osla kaj čudna in smešna. Prebijala sta se v burji in si oddihovala. Mraz je ščipal Kemperla v nos, a osla v ušesa. Prav nič jima ni prizanašal. Njun trud pa ni bil zaman. Kar precej sta bila otvorjena, osel bolj kot njegov gospodar. Prav gotovo, saj je imel Riko kar štiri noge in košari, Kemperle pa le dve in malho.



54. Kemperle je pihal v roke, si jih mel in spodbujal osla: »Daj no, Riko, le prestopi se le. Čimprej morava priti do bataljona. Fantje so že lačni. Boš potem več razmišljaj, sivček«. Riko, kot bi ga razumel, je pospešil korak. Kinkal je z glavo in zavijal s svojimi temnimi očmi. Burja je žvižgala, in ker Kemperle ni bil trdno prepričan, da ga osel sploh sliši, je utihnil.



55. Koračila sta, se vlekla po strminah, se spuščala po vijugastih poteh, se vnovič vzpenjala in se utrujena poganjala v korak. Osel je zapral in obračal dolge uhlje. Nekaj mu ni ugajalo. Kdove kaj se je motalo po njegovi glavi. Kemperle si je komaj utegnil obrisati znojni obraz, čeprav ga je burja še tako šibala. Osel je vnovič prhnil. Kemperle ni prav nič slišal, preveč je bil zatopljen v svoje misli.



56. Ko sta izza grmičevja stopila na cesto, sta se skoraj zaletela v dolgo italijansko kolono. Glej ga zlodja, kaj pa zdaj! Osel se je ustavil, izbuljil oči in prhnil. Tovoril je vrečo koruzne moke in šestdeset litrov vipavca. Osel, že v letih, je mislil počasi, Kemperle, v najboljših letih, pa hitro. Brž je presodil položaj. Če prepusti osla usodi, bo vse v redu, če zajamejo njega, bo vse naročbe. Riko si bo že sam pomagal iz zagate. (Dalje)

# PETELIN

Ob koncu vasi je bila bela hiša, za belo hišo rjavo dvorišče, za rjavim dvoriščem zelena trata in za zeleno trato srebrn potoček. Sredi dvorišča je kipela v modro nebo močna lipa. Po dvorišču se je smukala drobna, črna mucka, zibala se je pisana račka, med njima so čivkali rumeni piščančki, ob njih je zibala zrnje bela kura, med vsemi temi živalcami pa je oholo stopal petelin. Držal se je, kot da je pol sveta njegovo. Seveda je bil prav lep mogotec, velik rdeč greben mu je krasil glavo, perje mu je bilo bolj pisano kot vsaka mavrica, rep pa je imel skoro večji kot je bil sam velik. Toda zaradi lepote se nobenemu bitju pod soncem še ni treba obnati naduto. Ta petelin pa je bil napihnjen kot žaba, nasršen kot puran, ob vsem tem pa neumen kot gos. Prav zato ga razen piščančkov in kure na tem dvorišču ni maral nihče. Posebno sta ga vzeli na piko mucka in račka. Včasih se je zaganjal celo vanju, a onidve sta mu vrčali milo za drago:

»Kikiriki - se vsak me boji« je zakikirikal, kadar je zagledal mucko in račko. Kot rečeno, pa mu onidve nista ostali nič dolžni. Mucka se je malo potuhnila in zamijavkala: »Mjamjam, si domišljav!«. Račka pa se je najprej odzibala v bližino potočka, in ko je bila tam, je zagagala: »Ga-gag, ga-gag, nadut bedak!«

Tako sta si bila petelin in mucka pavzaprav kot pes in mačka, petelin

in račka pa tudi kot pes in mačka. Petelin je bil tako besen, kadar sta ga mucka in račka tako žaljivo obkladali z omenjenimi psovkami, da bi tako zamlatil po njih, da bi rački kar perje frčalo, mucki pa dlake. A kaj, ko sta se mu vselej tako izogibali, da kar ni mogel do njiju.

Nekoč pa je naneslo, da je pod lipu na dvorišču zasačil mucko. »Kikiriki« je zakikirikal, potem se je pa



hotel znesti nad ubogo, belo mucko, da bi ji frčale dlake. Toda ni še dobro dokikirikal, že je mucka splezala na drevo in mu z njega strgala korenček. Za njo naduti petelin seveda ni mogel. Besno jo je mahnil do potoka, nemara bi pa tam zasačil račko. Res je bila tam, a preden se

je utegnil znesti nad njo, že je plaval sredi potočka...

Petelin seveda ne pojde v vodo za nič na svetu, zato je pač potem oprezoval za mucko in račko tri dni in tri noči in, če še ni umrl, čaka na nju tam še danes. Sam je namreč sicer petelin, pamet pa ima kurjo.

# GNEZDO

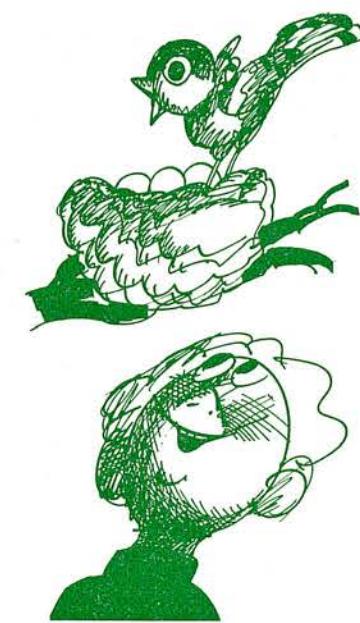
Glej gnezdece sredi grmička!  
V njem bela so jajčeca tri,  
poleta ob njem plaha ptička,  
za jajčka se svoja boji!

Ne boj se in plaha ne skači!  
Le malo pogledal bi rad  
tvoj domek v zeleni palači;  
ne vzamem pa tvoj ti zaklad.

Saj vem, iz teh jajčec se ptički  
izkljuvali bodo te dni,  
in pitala boš jih s črvički,  
dokler ne odrastejo vsi.

Rad videl bi, ko perutničke  
mladiček razpenjal bo vsak,  
da prvič čez polja in gričke  
ponesejo v sinji ga zrak.

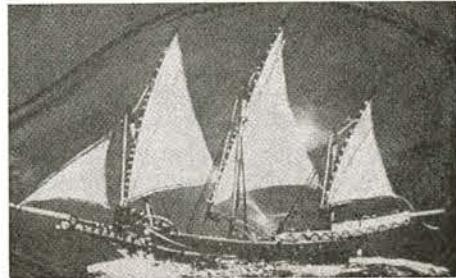
Še meni naj zrastejo krila,  
da vedno, kot ptičice te,  
nalahko me bodo nosila  
tja, kamor želi si srcé!



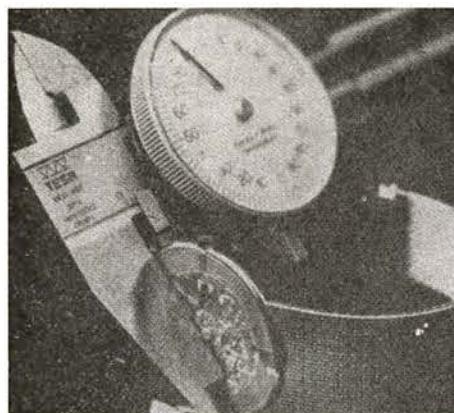
NADALJEVANJE POVESTI »IZ MOJE TRŽAŠKE MAPE« V PRIHODNJI  
ŠTEVILKI.



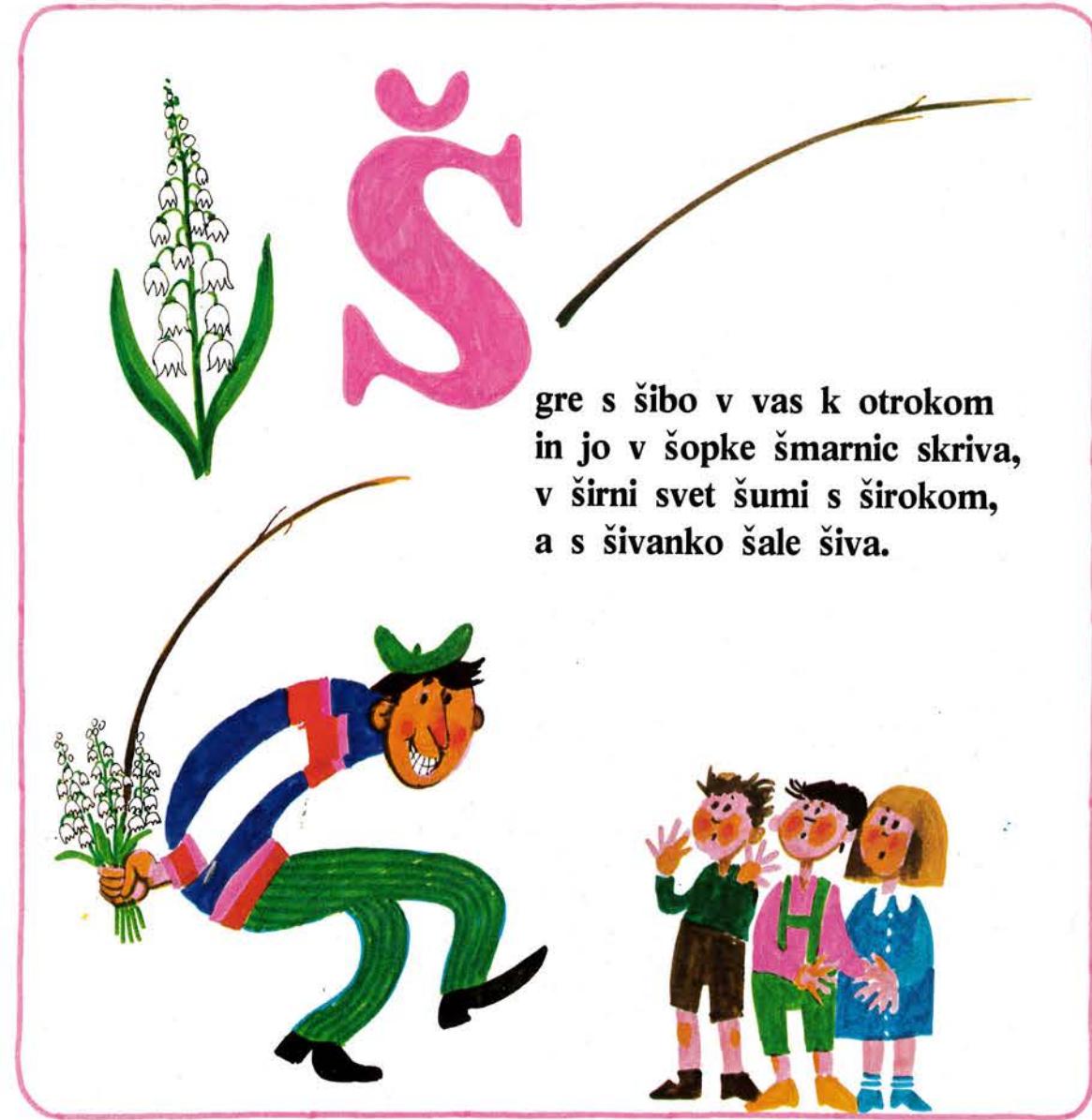
**DEVETDESETLETNICA EIFFLOVEGA STOLPA** — 21. marca 1889 je bilo v Parizu veliko slavje. Tedaj je namreč francosko glavno mesto dobilo Eiffelov stolp. Nekaj deset tisoč Parižanov je navdušeno vzklikalo, ko je na vrhu stolpa zaplapalala francska zastava. Leto 1889 je bilo praznično leto, ker so tedaj praznovali stoletnico francoske revolucije. Eiffelov stolp je bil tudi dokaz tehnološkega napredka in gospodarske moči Francije. Njegov graditelj Gustav Eiffel pa je imel čast, da je izobesil zastavo. Bil je inženir kemije, zelo slaven in priznan, ker je bil med graditelji Panamskega prekopa, začel je z novo metodo gradnje mostov in sodeloval pri gradnji znamenitega ameriškega kipa Svobode pred New Yorkom. Pariškim mestnim očetom je obljubil, da bo v srcu Pariza v dveh letih postavil tristo metrov visok stolp. Natančno je izračunal število montažnih elementov, število delavcev in število delovnih ur. Stolp je postavil v natančno domenjenem času in izkazalo se je, da so bili tudi vsi ostali konstruktorjevi računi do pike točni.



**SKRIVNOSTI V STEKLENICAH** — Ali ste se že kdaj vprašali, kako morejo mojstri do potankosti izdelati miniaturne ladje v steklenicah? To je skrivnost, ki jih razni izdelovalci nočejo nikomur povedati. Prve miniaturne ladje v steklenicah so se začele pojavljati po letu 1825, ko so v steklarnah začeli izdelovati svetlo in prozorno steklo. V glavnem so jih izdelovali mornarji, ki so tako preganjali čas med dolgo plovbo v najbolj oddaljene kraje, ko je na morju nastalo brezvretje. Po prvi svetovni vojni so z morji izginile ladje na jadra, zato je navdušenje nad izdelovanjem modelov precej popustilo. Danes pa se je zanimanje za ta konjiček znova povrnilo. Na sliki je do potankosti izdelan model gusarske ladje iz 18. stoletja, ki ga je naredil neki mojster iz Marseja.



**NAJTANJŠA URA** — Kdo si ne želi precizne zapestne ure. Dandanes imamo ure na kremen, ki so zelo natančne v merjenju časa, vendar so tudi precej debele in okorne. V Švici, ki jo lahko smatramo za domovo preciznih ur, so pred kratkim izdelali zapestno uro, ki ima svojevrsten rekord: je namreč najtanjša ura na svetu: meri namreč le en milimeter in 89 stotink.



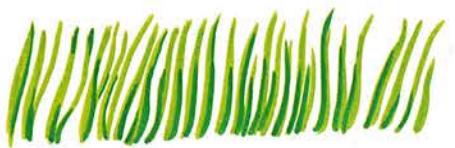
Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

# APRIL

Orjemo, orjemo  
polje široko,  
režemo, režemo  
brazde globoko.

Anica Černejeva

# T



igra tarok na trati —  
v travi čuti se doma;  
tisti je med vsemi brati,  
ki se trese in trepeta.



Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

## Deževni oblaki

Črni čolni,  
težki, polni,  
glejte, k nam veslajo,  
tam v trebuhih  
po dneh suhih  
vodo nam peljajo.

Matej Bor

2. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Na dvorišče palače grofov Attems so presečili drugi Pacassijev vodnjak — Heraklejev vodnjak — ki je nekoč stal sredi Korna.

1. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Detajl najbolj znamenitega goriškega vodnjaka — Neptunov vodnjak — ki stoji na Travniku. Izdelali so ga po načrtu Nikolaja Pacassija leta 1756.

4. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Leta 1909 je Anton Lasciac Bey podaril prebivalcem Podturna vodnjak, ki še stoji na istem mestu, kot ob dnevu otvoritve (25. aprila).

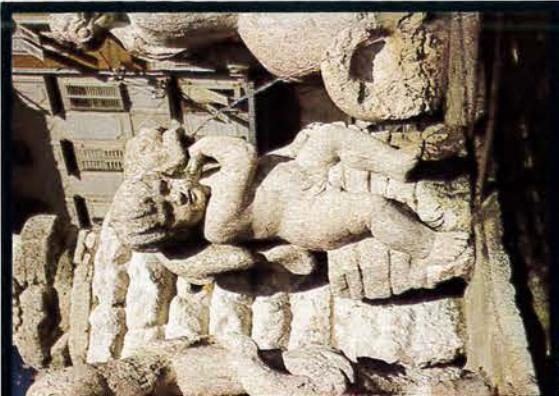
3. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Vodnjak na dvorišču palače Attems. Globok je 30 metrov in še danes je v njem voda.

6. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Na notranjem grajskem dvorišču stoji vodnjak, ki prvi privleče pozornost vseh obiskovalcev.

5. STARI GORIŠKI VODNJAKI - V glavnem ljudskem vrtu je stal nekoč vodnjak, ki ga je Gorici podaril grof Gyulai. Danes ga lahko vidimo v parku občinske palače.

8. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Mičen, a danes popolnoma zanemarjen vodnjak z golobi na dvorišču stare hiše v ulici Favetti.

7. STARI GORIŠKI VODNJAKI - Vodnjak v bližini grajskega muzeja.



2. GOBE NA KRASU - Rdeča mušnica (Amanita Muscaria). ZELO STRUPE-NA! Raste najraje pod iglavci (smreke) in brezami od poletja do pozne jeseni.

1. GOBE NA KRASU - Zelena mušnica (Amanita Phalloides). SMRTNO NE-VARNA! Raste pretežno v listnatem gozdu, redkeje pod iglavci, od poletja do jeseni.

4. GOBE NA KRASU - Orjaški dežnik (Macrolepiota Procera). Odličen je pečen ali na ražnju. Raste od konca poletja in jeseni v sončnih listnatih in iglastih gozdovih.

3. GOBE NA KRASU - Žrdana ali Karželj (Amanita Caesarea). Odlična. Raste poleti in jeseni pod listavci (hrast, kostanj) najraje na apnenčastih tleh.

6. GOBE NA KRASU - Jesenski goban - Jurček (Boletus Edulis). Odličen. Raste konec poletja in jeseni v nižinah pod listavci, v hribovitem svetu pod iglavci (smreke, macesni).

5. GOBE NA KRASU - Navadna lisička (Cantharellus Cibarius). Užitna. Raste od pomladi do jeseni v gručah v listnatih in iglastih gozdovih.

8. GOBE NA KRASU - Ovčarka ali Borovčevka (Suillus Granulatus). Užitna. Raste v iglastem gozdu predvsem pod črnim borom od pomladi do jeseni.

7. GOBE NA KRASU - Črni goban - Ajdovec (Boletus Aereus). Odličen. Raste izključno pod listavci in kostanjem od konca pomladi do jeseni.



Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

## VREMENSKI PREGOVORI

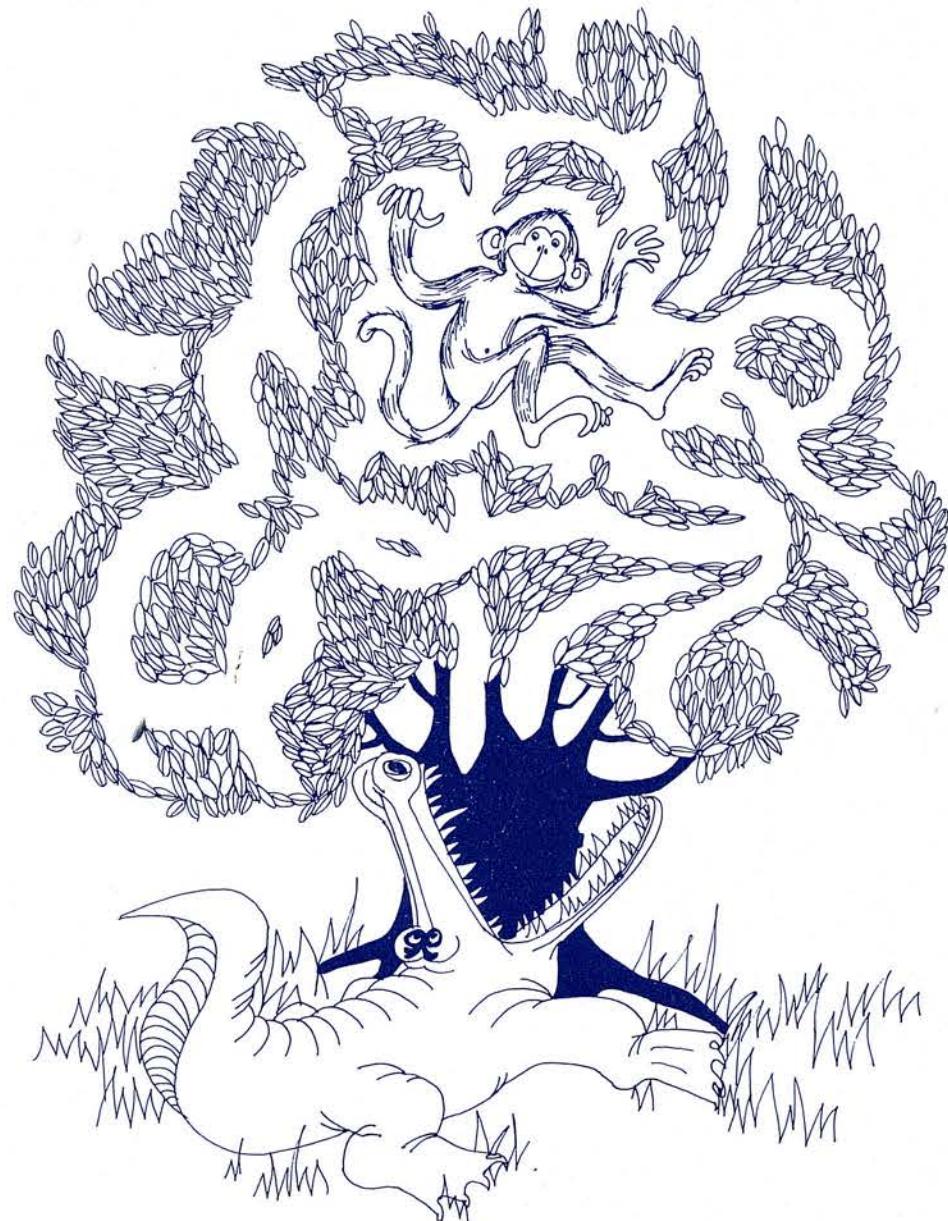
Če aprila sneži,  
siromakom zemljo gnoji.

Če je april deževen,  
kmet ne bo reven.

Če v dežju drevje cvete,  
nikdar sadja ne daje.



# LABIRINT



Pomagaj opici iz labirinta, ker jo krokodil zasleduje.

# Metulj in čebelice

Ob pomladnem sončnem dnevu je priletel pisani metulj do cvetoče češnje. Tam je že mnogo čebelic skraklo prah iz belih cvetov.

Nagovoril jih je:

»Čebelice, marljive sestrice, kaj tako hitite? Pustite danes delo, k Citrončku vas povabim; tudi Pavlinček bo prišel, igrali se bomo.«

Čebelica nabiralka mu je odgovorila:

»Eh, ti lepotec, ti pa res ne veš, kaj je delo. Z menoj pojdi, pa boš videl!«

Pisani metulj je šel s čebelico da čebelnjaka. Ob vhodu v panj so pazile stražarke. Nezaupno so zrle v prišleca. Metulj se ni mogel načuditi veliki čistoči, redu in organizaciji. Čebelice stražarke, snažilke, nabiralke in druge, vse so točno in spretno opravljale svoj poklic.

V večji celici je sedela kraljica — matica. Metulj je razprl krila pred njo in se ji priklonil:

»Pozdravljeni mati pridnih in marljivih čebelic. Vaše delo je hvale vredno. Kar nerodno mi je. Povej mi kraljica, kdo vam je navdahnil ta poklic?«

Kraljica-matica je odgovorila:

»Mogočno sonce. Spremlja nas povsod. K pridelku pa prispevajo največ cvetlice. Čudežna in popolna je narava, moj dragi lepotec! Tudi ti si za nekaj izbran, ne čuti se manj vrednega.«

Zašumelo je. Naenkrat je priletelo v panj na stotine čebelic. Bile so nabiralke, ki so polagale v celice cvetni prah. Metulj se je komaj ute-

gnil izmotati iz velike gneče in odleteti na prosto.

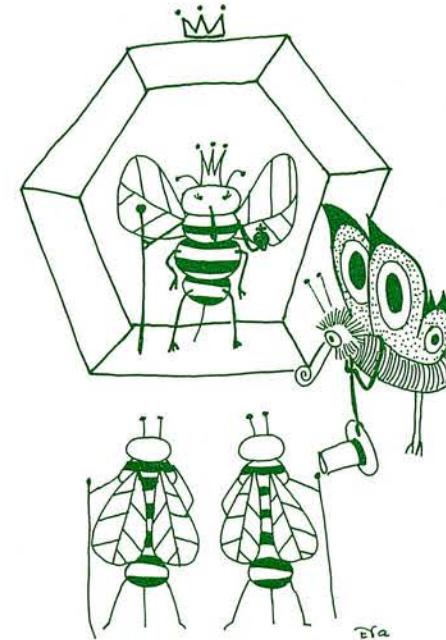
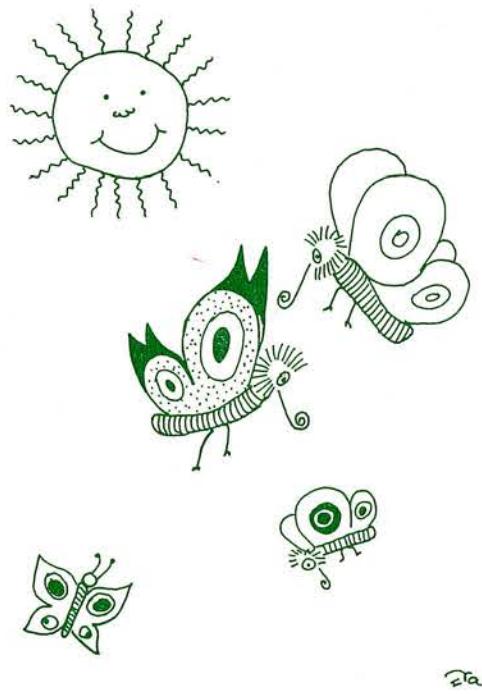
Ves zavzet je iskal svoje bratce. Visoko nad travnikom jih je srečal. Hotel jim je povedati, kar je doživel.

Bratca Citronček in Belinček ga nista poslušala. Igraje sta se dvignila še bolj proti nebu.

Nagovoril je črička, toda tudi on se ni zmenil zanj; kar svojo pesem je godel.

Poletel je k marjeticam. Zmajale so z glavicami in ga niso razumele.

Dospel je do cvetočega vrta. Višoki rdeči tulipan ga je veselo pozdravil. Končno je našel tovariša, ki



ga je poslušal. Povedal mu je o marljivih čebelicah. Zaupal mu je, da ni zadovoljen s seboj. Prosil je tulipana za nasvet.

Tulipan mu je zaspano odgovoril:

»Ne razumem te, bratec. Utrujeni si, lezi k meni. Zarana poleti k soncu po odgovor.«

## Ali veš, da...

... potrebujemo za 1 gram rožnega olja 3 kilograme dišečih cvetov prelepih vrtnic.

... pošiljajo vse zvezde na zemljo toliko toplote, kolikor bi jo dala prižgana sveča oddaljena 100 metrov?

... poznamo danes okoli 650 človeku koristnih rastlin? Divjih, nekoristnih ali celo škodljivih pa okoli 200 tisoč?

Rdeči cvet je s svojimi listi pokril metulja in oba sta sladko zaspala.

Ob zori je pisani metulj dospel na visoko goro. Vzšlo je sonce. Topli žarezek je objel metulja in ga vprašal, kaj ga je prineslo k njemu tako zgodaj.

Pisani Jadralec je razprl krila in se priklonil. Povedal je vse, kar ga je težilo in prosil za pomoč. Takrat so se pridružili še drugi žarki in sonce je spregovorilo:

»Metulj, ozri se! Poglej obširne gozdove, visoke gore, široke planjave, zelene trate, polja in vrtove. Kakšen pa bi bil svet brez pisanih barv? Ali ni čudovito, ko metulji letajo med raznobarnimi cvetlicami? Mar niso koristni, ko prenašajo sladko medico? Lepi Jadralec, tudi ti kaj prispevaš, ne potrebuješ pomoći. Narava je popolna. Ne čuti se manj vrednega.«

Metulj se je zahvalil mogočnemu soncu in se vrnil v dolino. Med potjo je zadovoljno občudoval pisano naravo.

Med cvetlicami je srečal svoja bratca.

»Kam pa? sta ga vprašala.

»Z vama, igrajmo se, čutim se koristnega,« je odgovoril Jadralec in še bolj razprl pisana krila.

...ima največje seme na svetu kokosov oreh z otokov Sejšelov v Indijskem oceanu? Samo seme tehta 18 kilogramov.

...najpočasnejše raste rastlina puja, ki je doma v Boliviji? Šele po 150 letih cvete, in ko odcvete, usahne.

... rastejo na otoku Javi največje cvetice na svetu? Listi teh rastlin so dolgi 6 metrov, orjaški cvetovi pa imajo en meter v premeru.

... žive najdaljše glište v Avstraliji? Dolge so dva metra in pol.

# Obisk pri ukvanskih šolarjih

Kje je Kanalska dolina, prav gotovo veste, saj ste se že večkrat smučali na Trbižu ali na Višarjih. Pred krajem Žabnice pa je vas Ukve in v Ukvah precejšnje število šolarjev, ki se pridno učijo slovenščine, se pravi svojega materinega jezika. Slovenščine se učijo na tečaju, ki ga že nekaj let vodita ukvanski župnik Mario Gariup in profesor Salvatore Venosi. Ukvanski otroci nimajo namreč priložnosti, da bi se v šoli učili svojega materinega jezika, ker je tam samo italijanska šola.

Šolarji slovenskih družin v Ukvah, ki obiskujejo tečaj, dobivajo vsak mesec v dar nekaj izvodov revije Galeb. Spočetka je šlo s težavo, sedaj pa revijo že pridno prebirajo in iz nje bogatijo svoje znanje jezika.

Obiskali smo pozrtvovalne učence v Ukvah in jim pripravili prijetno presenečenje. Prinesli smo jim Galebove majice, ki ste jih vi že vsi dobili, kot stalni naročniki. Nepopisno je bilo veselje ukvanskih otrok in zelo so cenili lepo darilo ob letošni 25. obletnici rednega izhajanja revije Galeb.



Lojze Abram

## Poimenovanje v Medji vasi

Bliža se zaključek šolskega leta in že se vrstijo slovesnosti poimenovanj naših slo-



Dobili so majice in odprtih ust poslušali spodbudne besede Galebovega urednika. Dopovedoval jim je, naj se vestno učijo materinščine in naj bodo ponosni na svoje slovensko pokolenje, ker se nimajo ničesar sramovati pred pripadniki večinskega naroda, saj smo Slovenci prav tako kulturno in zgodovinsko bogati kot drugi naši sosedje.

V zahvalo za darilo so ukvanski šolarji zapeli nekaj slovenskih narodnih pesmi in nato veseli naglo zdrveli domov kazat svojim domaćim, kaj so dobili.

L. A.

venskih šol. Prva letošnja taka svečanost je bila 7. aprila v Medji vasi, kjer so tamkaj-



šnjo šolo poimenovali po zaslužnem, prerano umrlem učitelju Jožefu Šanti, ki si je še pred prvo svetovno vojno močno prizadeval in tudi dosegel, da je Medja vas dobila svojo slovensko osnovno šolo.

Črtomir Šinkovec



Prizadevnost staršev in učiteljstva je pomogla, da je bila velika svečanost pred šolo, na pročelju katere so odkrili ploščo z napisom »Državna osnovna šola s slovenskim učnim jezikom JOŽEF ŠANTA«. Po uradnih nagovorih predstavnikov oblasti, predstavnika staršev in nabrežinskega ravnatelja Mira Tavčarja, je hči učitelja Šante, Bazilija Šanta, odkrila ploščo, nakar je sledil prisrčen kulturni spored, ki sta ga pričela šolarja iz Medje vasi. Nastopili so potem še slovenski šolarji štivanske, devinske, sesljanske in nabrežinske šole.

Za vse vaščane Medje vasi, in zlasti za medvejske šolarje, je bil to zelo pomemben dogodek, ki ponovno izpričuje, da tu še vedno živijo ljudje, ki ljubijo svoj narod, svoj jezik, tradicije in kulturo.

Ilustr.: Marjeta Cvetko

## Otroci vprašujejo

»Kaj najlepše je v aprilu?«  
— Češnje v cvetju sredi jase.  
Mladim češnjam v belem krilu  
sonce češe bele lase. —

»Kaj je čudovito v maju?«  
— Češnje zrele, češnje rdeče.  
Češnje so podobne mlaju,  
vrh na njih je mlade sreče. —

»Kdo pa se na češnjah smeje?«  
— Vrabci, glejte jih, požrešne!  
Vrabcem ni težko na veje,  
ni težko jim brati češnje. —



Ivan Furlanič - Mario Šusteršič

# Važnost hoje

Hoja je osnovna oblika človekovega gibanja. Človek hodi skoraj vse življenje, zato si vsi želimo, da bi nas noge čimdlje nosile. Hojo moramo zato iz biološko-zdravstvenega vidika izredno ceniti.

Sodoben način življenja nas sili v to, da zelo malo hodimo. Zjutraj se odpeljemo v šolo, tam presedimo od štiri do pet ur in še več, sedimo pri obedu, kadar se učimo in delamo domače naloge, pred televizijskim sprejemnikom in še marsikje. Če je treba v višje nadstropje, pa se raje odpeljemo kar z dvigalom. Tako postopno izgubljamo telesno sposobnost prav v mladih letih, ko bi jo morali pridobivati. Ni potrebno poudarjati, da nam s takim načinom življenja slabí srce, da pridobimo kakšen kilogram odvečne in škodljive teže in nemalokrat se moramo zateči še k korektivni telovadbi.

Razvoj civilizacije in avtomatizacije nam je prinesel veliko koristnega. Kljub temu sta komodnost in lagodnost največji naši

sovražnici, ker nas silita v telesno pasivnost prav tedaj, ko bi morali biti najbolj telesno aktivni. Taka pasivnost nam povzroča degenerativne spremembe. Naše mišice vedno manj delujejo. V industrijskih državah je zato okrog 50 odstotkov primerov smrti zaradi obolenja srca in ožilja. Zdravniki nas vedno bolj svarijo, da človek propada zaradi pomanjkanja gibanja.

Hoja je najenostavnejša, najcenejša, najbolj dostopna in dokaj učinkovita telesna aktivnost, ki se zoperstavlja negativnim posledicam modernega načina življenja.

Sedaj, ko nas že greje toplo spomladansko sonce, moramo izkoristiti vsako prostu uro in zlasti nedeljske izlete za hojo v naravi. Hoja po mestu in asfaltu ni najbolj priporočljiva. Posebno primerni pa so večurni izleti in hoja na primerno visoke gore. Naše telo se tedaj krepi in taka hoja ugodno učinkuje na srce, krvni obtok in dihalni sistem. Za zdravje in primerno počutje torej čimveč na dolge sprehode v naravo.



Dušan Jelinčič

# GORE NAS VABIJO

Pomlad je že zdavnaj tu, pred nami so lepi sončni dnevi, ki so kot nalač za izlete v naravo. Seveda so sedaj višji hribi in gore še pokriti z debelo snežno odejo in se zato smučarska sezona še nadaljuje, vendar nas

drevesa v cvetju in zeleni travniki spodbujajo in vabijo na naš čudoviti Kras, na dolge sprehode in na naše bližnje vrhove. Vabijo nas Volnik nad Repnom, Sv. Lenart nad Samotorco, Kokoš nad Bazovico, Medvedjak

pri Repentabru, Grmada nad Cerovljami, pa tudi edinstvena dolina Glinščice, ki jo vsi Tržačani prav dobro poznamo.

Ti izleti niso težki, niti dolgi ali prenaporni. Prav primerni so za ta letni čas in so obenem najprimernejša priprava za daljše poletne izlete v višja gorstva, ki so vedeni bolj obiskana. Navsezadnje poletje ni niti več tako daleč, zato moramo že zdaj dobro premisliti in se pripraviti na poti, ki jih bomo takrat opravili. Že sedaj moramo misliti na opremo in na vse tisto, kar bomo vzeli s seboj, saj se moramo zavedati, da zadnji trenutek ne bomo nikoli dobili prav tistega, kar si želimo. Oprema pa pomeni predvsem dobra in trpežna obutev, debele volnene nogavice, dober nahrbnik, obleka pa mora biti taka, da je primerna za vremenske preobrate, ki so v gorah zelo pogosti, saj se je planincem že tolkokrat zgodilo, da je ob odhodu na izlet sijalo toplo sonce, pol

ure kasneje pa so vsi iskali zasilno zatočišče pred nalivom ali točo.

Dobro je treba izbrati tudi cilj izleta, kam se bomo torej podali, ko bo za to napočil primeren čas. Mi vsi imamo glede tega kar precej sreče, saj smo še kar blizu lepim goram in pogorjem. Vsi radi zahajamo v Slovenijo, v Julijske Alpe, kjer kraljuje očak Triglav, najvišja gora v Jugoslaviji. Tu imamo še druge mične gore, kot so Jalovec, Mangart, Špik, Razor, Prisojnik, Škrlatica; na italijanski strani pa Kanin, Viš, Montaž in druge. Niti Karavanke niso daleč. Malo bolj so oddaljene. V Sloveniji so krasne Kamniške planine s svojimi vrhovi Kočno, Grintavcem, Skuto in drugimi. Na italijanski strani vabijo Karnijske alpe s Creto Grauapiro, Serniom, Zermulo in drugimi. Dlje tam, še v snegu, pa se kot v sanjah kažejo Dolomiti, ki te s svojo lepoto kar privlačujejo k sebi in samo čakajo, da stopiš nanje!

Sandi Sitar

## KDO IMA VEČ?

Pred visoko stolpnico so na železni ograji sedeli trije otroci. Ne vem več, ali sta bili dve deklici in en fantič ali narobe. Dobro pa se spominjam njihovega pogovora.

Pri nas imamo barvni televizor, se je pohvalil eden izmed otrok.

Pri nas pa nov avtomobil, je brž povedal drugi.

Le tretji ni rekel ničesar.

Kaj pa imate pri vas? sta ga vprašala druga dva.

Pri nas se imamo — radi! je tedaj povedal tretji.

Druga dva sta se na to le zasmehala in tak je konec te zgodbe. Dobro se je še spominjam in pa visoke stolpnice, železne ograje in otrok na njej. Le tega ne vem več, ali sta bila dva fantiča in ena deklica



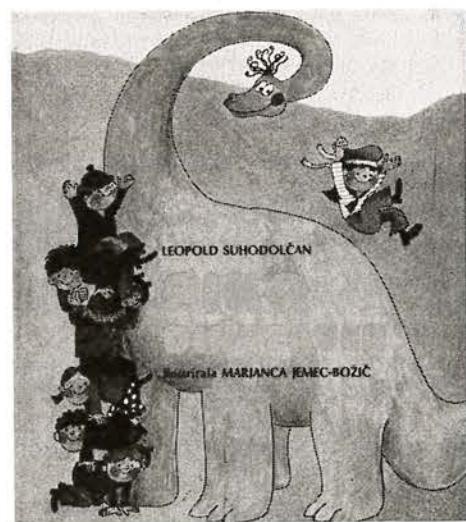
ilustr.: Jasna Merkù

# Spomladansko branje



Čedalje bolj pogosto nas pridejo obiskat lepi, sončni in topli dnevi, tako da je za branje vedno manj časa. Najraje se otroci posvetijo igri ali gredu na izlete v naravo, saj pomlad prav odganja ljudi iz zaprtih stanovanj na prostoto. Čeprav je tako, pa vendarle ne bi smeli pozabiti na dobro čtivo, ki je tudi v spomladanskem ali poletnem času, ko nas pregaanja pripeka, prava osvežitev. Tokrat bomo spregovorili o dveh delih, ki sta kot nalašč za kratkočasno spomladansko branje. Obe knjigi boste seveda dobili na knjižni polici Tržaške knjigarne.

Pesnik Kajetan Kovič je pravkar napisal knjigo **ZGODNJE ZGODE**, ki jo je ilustriral Božo Kos. V njej opisuje nekatere dogodke iz svoje mladosti in to na zelo duhovit način. Prav gotovo vas bo zanimalo, kako so



pesniku starši izbrali ime (mogoče boste tudi vi svojo mamico vprašali po tem), kako ga je učiteljica Klofutarica učila pokorščine, kako je osnovnošolske otroke učil nemški frizer peti himno in še mnogo mnogo dogodivščin, ki vas bodo prav gotovo spomnili na to, kdaj ste kaj nakuhali svojim staršem.

Izpod peresa Leopolda Suhadolčana pa je zagledala dan bogato ilustrirana knjiga **PIKO DINOZAVER**. Pisatelj pripoveduje, kako si je želel imeti Benjamin psička, za vogalom pa je namesto kužka našel dinozavra. Benjamin je Pika dinozavra peljal po mestu in ga hotel pokazati svojim prijateljem, vendar jih je dinozaver na tej poti napalil slane in neslane, tako da se je vse mesto čudilo njegovemu početju. Piko je bil zelo požrešen in mu je zato Benjamin priskrbel veliko hrane. Vendar, ko se je fantič vračal iz zelenjavnega trga, dinozavra ni bilo več...

# Modri mandarin

Kitajski mandarin se je hudo zameril svojemu gospodarju, samemu presvetlemu cesarju. Cesar je ukazal dvorjanikom, da mandarina takoj odženejo v ječo. Dvorjaniki pa so imeli mandarina zelo radi, ker je bil pameten in moder. Prosili so cesarja, naj mandarina spusti na svobodo. Cesar je prošnji ugodil, toda pod pogojem, da mu mandarin pripelje konja, ki ni ne belec niti vranec, ni sivec ne lisec, ni rjavec niti ni kakršnekoli barve.

Dvorjaniki so žalostno majali z glavami, prepričani, da mandarin ne bo mogel ustreziti cesarjevemu pogoju.

Kljub temu so se napotili v ječo mandarinu in mu povedali, kaj mora napraviti, če si hoče rešiti glavo.

»Velja!« je vzklikanil mandarin. »Pripeljal bom konja, ki ga želi moj gospodar.«

Cesar je bil silno radoveden, kako bo mandarin ustregel njegovi zahtevi. Zato ukaže privesti mandarina predse in ga vpraša, kakšnega konja mu bo pripeljal.

»Mogočni moj gospodar,« odgovori mandarin. »Konja, ki ga želiš, imam v hlevu. Prideš lahko ponj katerikoli dan v tednu, le v ponedeljek, torek, sredo, četrtek, petek, soboto in nedeljo ne.«

Modri odgovor je bil cesarju tako všeč, da je odredil, naj mandarina takoj spustijo na svobodo.





## PROSLAVA OB MEDNARODNEM DNEVU ŽENA

V soboto, 10. marca smo v Trebčah proslavili dan žena. Ob 20.30 se je začel kulturni program. Dvorana je bila nabito polna, nekateri sploh niso mogli vanjo.

Spored so začeli najmlajši. Malčki iz otroškega vrtca so nastopili z igrico o pomladni. Občinstvo je njihovemu izvajanju veselo zplaškovalo.

Učenci osnovne šole »Pingo Tomažič« smo se predstavili z igrico »Darilo za mamico«. Glavni vlogi sta imela Tonček in Metka, ki sta iskala darilo za mamo. Nastopili so še zajčki, veveričke, jelenčki, medvedki, dva čuka in rožice. Nazadnje smo zapeli še dve pesmici: Golobček in Mamici.

V drugem delu sporeda so nastopile recitatorke in vaški ženski zbor, ki ga vodi Vilma Padovan.

Praznovanje pa se je zaključilo z zakusko. Nekateri so zaplesali ob zvokih veselih glasbe.

Učenci 5. r.

OŠ »Pingo Tomažič«  
TREBČE

Menim, da ste z igrico »Darilo za mamico« hrkrati dali tudi svoji mamici najlepše darilo, še posebno, če je bila takrat v dvojni.

## PRI BALETU

Jaz zelo rada plešem, zato me je mama vpisala k baletu. Kadar moram iti v Kulturni dom z avtobusom, ker očka potrebuje avto, sem vedno sitna, saj moram kar s štirimi avtobusi. Ko pa pomislim, da pride naš učitelj iz Ljubljane, postanem boljše volje. Med tem ko plešem, me mama in bratec čakata na hodniku. Vse deklice, ki hodijo z mano k baletu, so prijazne.

Ana Lokatos  
2. r. OŠ »Pingo Tomažič«  
TREBČE

Veš, vsako zadovoljstvo in uspehi so povezani z napori. Sedaj, ko si še majhna baletka, so tudi ti napori — še kar majhni...

## V NARAVI

Opazili smo, da drevje brsti. Cvetionki, trobentice in vijolice. Sonce zgodaj vzhaja in pozno zahaja. Dnevi so daljši, noči pa vse kraje. Otroci se zunaj veselo igramo. Trava zeleni. Ptice selivke se vračajo

k nam, na drevesih si gradijo gnezdeca in veselo čivkajo. Tudi hijacinte, narcise, mačice že cvetijo po gredicah. Kmetje strižejo in vežejo trte in delajo na polju.

Učenci  
3. r. OŠ BORŠT

**Seveda: pomlad! In prav kmalu bomo rekli tudi — poletje!**

## MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je muca. Muca je domača žival. Lahko je bele, rjave, sive in črne barve, ali pa pisane. Hrani se z mesom, rada pije mleko in lovi miške. Ponoči zelo dobro vidi, ker se ji razširijo zenice. Kadar gre na lov in zagleda miško, plane nanjo, iztegne kremlje ter jih zasadti v svojo žrtev. Mucka je čista in ljubka žival.

Peter Jankovič  
2. r. OŠ BORŠT

**Ne vem, pišeš o svoji muci ali pa kar o mucah nasploh, tudi o tistih pouličnih. V kolikor je nimaš, bi morda kdaj povabil kakšno domov!**

## PES

Je moja najljubša domača žival. Rad ima svojega gospodarja in mu je zvest. Ima ostre zobe in laja na tatove. Najraje je meso, tudi mleko mu ugaja. Samica je psica in skoti majhne psičke. Jaz poznam razne pasme psov, najbolj pa mi je všeč Lassie. Nekateri psi so posebno pridni čuvaji, pes bernardinec pa pomaga pri reševanju ljudi. Moj bratranec ima velikega črnega psa.

Damjan Kosmač  
2. r. OŠ BORŠT

**Zate bi lahko pripisala to, kar sem Petru, gre pač za psička! »Od domačih živali imam najraje zajčka, ker ima velike uhlje«, je v svojem spisu napisal Dean Scroccaro. Njegovi sošolki Ireni Čurman pa najbolj ugajajo konji. »Moj stric ima črne konje«, pravi, seveda ga zato rada obišče.**

## MOJ BRATEC

Pred nekaj tedni sem dobila bratca. Ime mu je Bojan in zelo rad pije mleko. Ponoči me večkrat zbudi, ker joka. Moj bratec mi je podoben in mama pravi, da sem bila prav takšna, ko sem bila majhna. Zelo ga imam rada in komaj čakam, da zrase in se bova lahko skupaj igrala.

Mirjana Živec  
1. r. OŠ BORŠT

**Med tem pa, draga Mirjana, te bo verjetno še večkrat zbulil. Če pa ga boš namesto mame tudi ti kdaj uspaval, bo pa nemara le hitreje zrasel?**

## IN ŠE O ENEM MAJHNEM BRATCU

Moj najmlajši bratec se imenuje Ivan. Ima lepe svetle lase in plave oči, ki opazijo

Črtomir Šinkovec

Ilustr.: Bine Rogelj



# Medved na semnju

Ko izcmeri se deževje in je sonce spet, zaboga, medved počehlja se in v Kočevje odtaca na semenj z Roga.

Medved, dedek že od lani, ves otročji je, kot dedki, vnučke z medom sladkim bo nahranil, saj prav tega si žele medvedki.

To je kreha, smeha po Kočevju, kadar medved na semnju kupuje: pol sejmarjev trese se na drevju, pol jih v Rinži v rôke pljuje...

prav vse. In zelo je navihan, vprašanj in odgovorov mu nikoli ne zmanjka. Ko se umiva ali oblači, govorí sam s seboj. Vsak dan se igra z Andrejem. Ob sobotah, ko mu mama reče, da je bo moral okopati, brž zdrvi v kopalnico in začne točiti vodo. Preden mu mama pripravi čisto obleko, se Ivan že nasakač v vodi in zmoči vse okrog kopalne kadi. Vsak dan, preden greva z Andrejem v šolo, mu morava dati poljubček, sicer se joče. Ko pa se vrneva iz šole, skače okrog naju in sprašuje, kje sva bila. Ivan se zelo rad sladka s slaščicami, zato mu večkrat kupim bonbone ali čokolado. Zvečer je kaj hitro zaspan in včasih zaspi kar v naslonjaku. Takrat ga mama položi na mizo in ga preobleče, potem pa ga odnese v posteljo, kjer globoko zaspi. Čeprav moj bratec večkrat kakšno »ušpiči«, ga imamo vši zelo radi.

Nives Lakovič  
5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
DOBERDOB

## MOJA KNJIŽNICA

Pred leti je mama kupila novo pohištvo. Med pohištrom so bile tudi police za knjižnico. Takoj sem se lotil dela, poiskal in urenil sem vse otroške knjige. Kasneje sem

dobil zmeraj več zanimivejših knjig. Naveličal sem se otroških knjig, zato sem jih podaril sestri Tamari, ki jih je bila prav vesela. Počasi sem zbiral nove knjige. Babica iz Trsta mi je podarila italijansko enciklopedijo »Le fonti del sapere«, ki je čisto nova, babica iz Tržiča pa staro, ki obsegata 10 knjig. Tudi učiteljica mi je podarila eno italijansko enciklopedijo, mama mi je kupila tri slovenske knjige, v šoli pa sem dobil na loteriji še knjigo »Mladi vedež«. Decembra lani smo naročili nekaj knjig, letos pa sem postal član knjižnega kluba »Svet knjige«. Izbral sem si knjigo »Ukana«, ki se mi zdi zelo zanimiva. Mama mi je doslej že podarila mnogo knjig. Od teh je zame najlepša zbirka »Gora biserov«. To je zbirka ruskih, beloruskih, ukrajinskih, kozaških in gruzinskih pravljic. Knjige najraje berem zvečer. Ko se lotim branja, knjigo kaj hitro preberem.

Igor Pahor  
5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
DOBERDOB

To pomeni, da tudi lepo in tekoče bereš, mar ne? Pa takšen spis ti tudi ni težko napisati, saj si prav z branjem knjig razširiš besedni zaklad. To pa je skoraj toliko vredno kot gora biserov (pravih)!



Janez Bitenc

# Palček muzikant

živahno

1. Fi-ju, fi-ju, fi-ju-ju, kdo igra ta-ko lepo?  
 2. Fi-ju, fi-ju, fi-ju-ju, gosli-ce i-gra našfant,  
 Fi-ju, fi-ju, fi-ju-ju, u-ga-ni-te kdo je to!  
 Fi-ju, fi-ju, fi-ju-ju, gozdni paček muži-kant!

## MOJE AKVARIJSKE RIBICE

Lani ob novem letu se mi je izpolnila velika želja: kot darilo sem dobil dve zlati ribici. Najprej sem jih imel kar v vazi. Vsak dan sem jim dajal hrano, vsak drugi dan pa sem jim menjal vodo. Čez nekaj dni, smo šli v akvarijsko trgovino in kupili še dve ribici, majhen akvarij in pripravo za filtriranje vode, da je ne bi bilo treba menjavati. Počasi smo opremljali akvarij in dokupovali ribice. Sedaj imam že štiriindvajset literški akvarij, popolnoma opremljen. Imam več vrst ribic. Do sedaj sem jih imel največ 12, najmanj pa 7. Trenutno pa jih imam devet. Začel sem se resno ukvarjati z akvaristiko. Pred kratkim mi je poginila ena od prvih ribic, ki sem jih dobil. Ribice običajno kupujem v Trstu, seveda pa mi večkrat kakšna pogine. Pred kratkim so mi tudi zbolele, vendar pa sem jih z zdravili hitro pozdravil.

Branko Oklobdzija  
 5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
 DOBERDOB

Lep konjiček, čeprav so ribice!

## IMAMO NOVEGA SOŠOLCA

Po novem letu smo dobili novega sošolca. Ime mu je Jožko. Prej je obiskoval šolo

v Šempolaju, ker pa je njegova mama bolina, se je preselil k babici v Tržič. Njegov bratranec Igor nam je rekel, da bo Jožko ostal z nami le kakšne tri mesece, verjetno pa bo postal naš sošolec kar vse leto. Jožko hodi v naš razred komaj tri mesece, nam pa se zdi, da je z nami že kar od začetka šolskega leta. Z nami se zelo rad šali, z nekaterimi pa tudi rad preizkuša svojo moč. Če se loti mene, mu kar hitro povrnem. Z dečki se je zelo hitro spoprijateljil, najboljša prijatelja pa sta si s sošolcem Štefanom.

Alenka Devetta  
 5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
 DOBERDOB

## KO PRIDE POMLAD

Skoraj vse živali gredo pozimi prezimovat. Nekaterih živali pozimi sploh ni mogoče videti. Poiščejo si primeren brlog pod zemljo, v drevesnem duplu ali v kakšni jami in tam prespe zimo. Take živali so veverica, medved, polh, jež, netopir, žaba in še nekatere druge. Mnoge ptice pa se preselijo v toplejše kraje na jug. Že v jeseni se začno živali pripravljati za prezimovanje. Oskrbijo se s hrano in si poiščejo ležišče.

Sedaj pa prihaja k nam pomlad. Živali, ki so čez zimo dremale v toplih zavetiščih, se bodo zbudile. Tudi ptice se bodo vrnile v naše kraje in nas razveseljevale s svojim petjem.

Jožko Pahor  
 5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
 DOBERDOB

## O MOJI MAMI

Moji mami je ime Severina in je uradnica na občini v Doberdobu. V prostem času mi večkrat pomaga pri nalogah. Zelo rada bere in rešuje križanke. Gospodinjska dela pa ji ne ugajajo preveč, saj vedno pravi, da bi rada imela v hiši dva »ufota«, da bi ji pomagala. Moja mama zelo rada vozi avto in jaz sem vesela, ker nazu s sestro večkrat pelje k teti in k babici. Ko pa se avto pokvari, ne more zaspasti, saj ima svoj avto zelo rada.

Moja mama je zelo sladkosneda, zato pa tudi precej okrogla. Rada žveči žvečilno gomo in dela velike balončke.

Michela Baldan  
 5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
 DOBERDOB

Zakaj pa ne. Misliš, da mame tega ne bi smeles, žvečilne gume namreč? Pa če bi bila dva majhna »ufota« kar vedve s sestrico!

## NAŠA DRUŽINA

V naši družini smo štirje: mama, očka, moj brat in jaz. Mami je ime Orfea in večkrat se ujezi z mano in z bratom. Vsako jutro vstane prva, pripravi zajtrk, potem zбудi mene in brata. Ko sva pripravljena, vstane še očka. Vsi skupaj zajtrkujemo, nato greva z bratom v šolo. Med tem pa mama doma kuha kosilo, da je pripravljeno, ko se vrneva. Očka dela ves dan, le opolne pride h kosilu. Vsa zahtevnejša opravila v naši družini postori oče. Brat pa je zelo len in nočne hoditi v šolo. Zjutraj se nikoli ne zбудi sam in bi se zmeraj rad le igral. Vsi v družini pa smo veseli in zadovoljni in si želimo, da bi bilo vedno tako. Imamo se radi, ob nedeljah pa hodimo skupaj na izlete ali pa obiščemo prijatelje.

Alenka Pahor  
 5. r. OŠ »Prežihov Voranc«  
 DOBERDOB

Torej, pri vas doma je kar lepo! Le vidva z bratcem... pa bo še lepše!

## MAMA JE BILA VESELA

Včasih je potreben res zelo malo, da se razveseli mama.

Nekega dne, ko mame ni bilo doma, sem ji pospravila vse stanovanje. Ko se je mama vrnila z dela, je bila nadvse zadovoljna in kar ni mogla verjeti, da sem vse delo opravila sama. To njen veselje in zadovo-

ljstvo mi je poplačalo ves napor, opogumi me je in sklenila sem, da ji bom še večkrat pripravila takšno veselje in presenečenje.

Doris Salvi  
 3. r. OŠ KOROŠCI

Zares malo za mamino veselje — pa tudi tvoje.

## SKAVTSKI IZLET

Na skavtskem sestanku smo se skavtinje iz Mačkolj dogovorile, da bomo šele na izlet. V nedeljo zjutraj sem vsa vesela stekla k cerkvi na dogovorjeno mesto, kjer so me že čakale prijateljice. Odšle smo proti Dolini, tam pa smo se odločile, da krenemo na bližnji hrib, ki je nad vasjo. Ko smo prišle na vrh, je nenadoma začelo deževati. Na srečo pa smo našle jamo, v katero smo se skrile. Tam smo pojedle malico in tudi klobase smo si spekle. Potem smo se odpravile domov. Jaz, Monika in Barbara smo še zadnje in smo se vso pot zabavale.

Emanuela Sacchi  
 5. r. OŠ MAČKOLJE

Kaj pa skavti? Njih pa niste povabile s seboj?

Alenka nam je takole prestavila svoj kraj:

## MOJA VAS

Moja vas se imenuje Sovodnje. V Sovodnjah je mnogo trgovin, prav na sredi vasi pa stoji cerkev. V vasi imamo tudi kulturni dom, kjer vadita moški pevski zbor in folklorna skupina. Blizu občinske hiše stoji spomenik, kjer počivajo padli. Ob vasi teče dve reki: Soča in Vipava, v bližini pa je meja med Italijo in Jugoslavijo. Vaščani se ukvarjajo s kmetijstvom, zlasti gojijo zelenjavno, ki jo prodajajo na trgu v Gorici; mnogi pa delajo tudi v tovarnah. V Sovodnjah je tudi kamnolom, kjer režejo kraški marmor. Blizu vasi so razvaline rubijskega gradu. Na Sv. Mihaelu, domačini mu pravijo Vrh, stoji muzej o prvi svetovni vojni. V vasi sta tudi šola in vrtec.

Alenka Florenin  
 4. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI

## NA IZLETU

V nedeljo smo šli na izlet. Bilo je oblačno. Ko sem na postaji čakal vlak, sem srečal Klavdija, Petra in Ivana. Kmalu je vlak prispel, vstopili smo in odprli okno, da pozdravimo oceta in mamo. Pomahali smo jim v pozdrav in se odpeljali proti Nabrežini. V vlaku je bilo lepo, prijetno smo klepetali med sabo, a še lepše je bilo, ko smo izstropili. Razdelili smo se v skupine. Z nami je bila tudi vodnica. Skupaj smo šli v kulturni dom. Tam je bilo že mnogo otrok. Pogova-

rgali smo se in se igrali z žogo. Ko smo prišli ven, je bilo nebo temno od oblakov in začelo je deževati. Hitro smo si dali na glavo pokrivalo in šli v gozd, kjer smo se igrali in si metali storže. Ko smo šli domov, je bil že večer.

Sergij Kozman  
3. r. OŠ »Bazoviški junaki«  
ROJAN

Zakaj ste šli v Kulturni dom in kaj je bilo tam, pa nisi nič napisal?!

#### DEVINSKI GRAD

Neko nedeljo smo se odpeljali v Devin. Sprehajali smo se okoli devinskega gradu. V grad nismo mogli, ker je bil zaprt. Vreme ni bilo posebno lepo, a kljub temu smo imeli krasen razgled na morje. Opazovali smo dva potapljača, ki sta se potapljalata, tam so bili tudi čolni z ribiči, ki so lovili ribe. Med sprehajanjem smo nabirali tudi beluše, storže in cvetice. Hoteli smo narediti venčke, ampak nam ni uspelo. Ko smo se vračali proti domu, smo se ustavili in pojedli ma-

lico. Moj očka je plezal na skalni greben, mi pa smo ga opazovali. Kasneje nam je povedal, da je v travi videl kačo — črnicu.

Vera Kermec  
3. r. OŠ »Bazoviški junaki«  
ROJAN

#### ODLOČITEV

Letos smo šli na potovanje v Francijo. V trgovini sem videl lepo majhno anforo, ki je stala samo pet frankov. Dolgo sem jo gledal in premišljeval, ali bi jo kupil ali ne. Mama mi je tudi svetovala, naj si jo kupim. Jaz pa takrat nisem hotel. Ob koncu našega potovanja sem prosil očeta, da bi se vrnili v tisto trgovino, kjer je bila anfora. Oče mi je ustregel in tako sem jo kupil. Ves srečen sem jo nesel domov. Sedaj jo imam postavljenlo na polici in vsakdo, ki pride k nam, jo občuduje, kot sem jo občudoval takrat jaz.

Erik Dolhar  
3. r. OŠ »Bazoviški junaki«

No, pa jo imaš, čeprav je bila odločitev težka.



Najprej se lepo zahvaljujem za voščila ob velikonočnih praznikih, zlasti učencem in učiteljicам slovenske osnovne šole v Briških, ki so mi poslali lepo ilustrirano velikonočno kartico. Še enkrat hvala vsem.

Na vrsti je sedaj nagradno žrebanje.

Izjavilo se je prizadevanje, da bi žrebanje izvedel po kakšni mladinski predstavi v Kulturnem domu, zato sem prišel na zamisel, da priredim žrebanje na kakšni šoli. Izbera je padla na slovensko osnovno šolo s celodnevnim poukom v Zgoniku. Nagradno žrebanje bo torej na šoli v Zgoniku v pondeljek, 30. aprila. Žrebali bodo zgoniški šo-

larji in upam, da bodo imeli srečno roko ter zadovoljili sošolce na drugih šolah v Trstu in Gorici.

V zadnji številki Galeba sem objavil seznam vseh 55 letosnjih bogatih nagrad in navedel tudi darovalce. Upam, da ste z nagrajam zadovoljni. Nekatere so res zelo bogate, lepe in koristne.

Žrebanje bo torej 30. aprila v Zgoniku in zamudniki morate pohititi. Čimprej pošljite svoje dopisnice, sicer ne boste imeli nobene možnosti, da bi dobili kako nagrado. Nagrajence bom sam obiskal in jim prinesel nagrado na šolo.

Končno sem dobil tudi knjige za nagrajene reševalce ugank in jih te dni razdeljujem. Vsi tisti, ki ste bili izzrebani, boste v kratkem dobili knjižno nagrado. Sicer ste morali nekaj časa čakati, vendar se je čakanje izplačalo, ker so knjige res zelo lepe.

Zahvaljujem se Založbi »Mladinska knjiga« v Ljubljani, ki je knjige darovala za zveste čitatelje Galeba.

Sedaj nekaj besed o natečajih.

Vaše sodelovanje je preseglo vsa pričakovana. Dobil sem lepo število osnutkov za športno značko, mnogo risb o Bevkovih delih in prav tako veliko število osnutkov za nove platnice Galeba. Prav te dni jih bo izbirala komisija in določila osem najlepših. Pričomniti pa moram, da se mnogi niste držali navodil in ste risali pretežno pomladne teme, medtem ko sem v natečaju izrecno navedel, naj bi bile teme različne za različne potrebe Galeba. Nekateri ste celo prisitali platnice iz prejšnjih in tega letnika Galeba. To ne gre. Povedal sem vam, da morajo biti risbe izvirne, sicer jih komisija ne jemlje v poštev.

V šesti številki Galeba sta objavljena še dva natečaja. Upam, da se boste potrudili in poslali mnogo risb za razstavo, ki bo v Kulturnem domu ob prililiki proslave 25. obletnice Galeba. Poleg tega vas pozivam,

da sodelujete tudi pri natečaju za voščilnico. Časa imate dovolj in lahko naredite res kaj lepega. Osnutke morate potem poslati v Tržaško knjigarno.

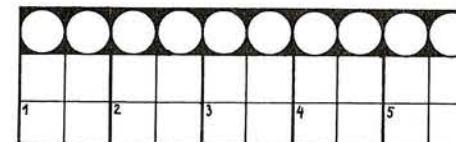
Ste se že naučili pesmico »Lepo je v naši domovini? Še ne? Vzemite šesto številko Galeba, odprite jo na strani 179 in začnite peti. Pomnite, da bo v soboto 26. maja popoldne v Kulturnem domu v Trstu svečana proslava 25. obletnice izhajanja Galeba. Do tedaj morate pesmico znati na pamet, da jo bomo vsi skupaj zapeli.

Vabim vas torej na svečanost v Kulturnem domu in priporočam vam, da pridete vsi v Galebovih majicah, da bomo tako pokazali, koliko nas je in kako smo navezani na revijo Galeb. Tisti, ki majic še nimate, jih lahko nabavite v Tržaški knjigarni v Trstu ali na sedežu Slovenske prosvetne zveze v Gorici.

UREDNIK

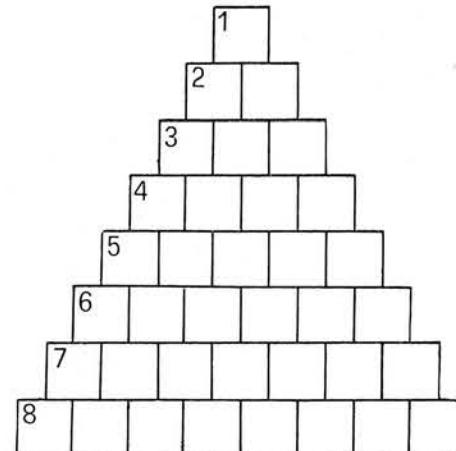


#### OPEKE



Začni pri številki in vpisuj črke v smeri, v kateri teče kazalec na uri: 1. pripovedka, 2. sklep na nogi, 5. tekmovalec v čolnu, 4. neprestano, 5. najblažja kazen. V zgornji vrsti dobiš ime smučarske discipline, ki spada v alpsko kombinacijo.

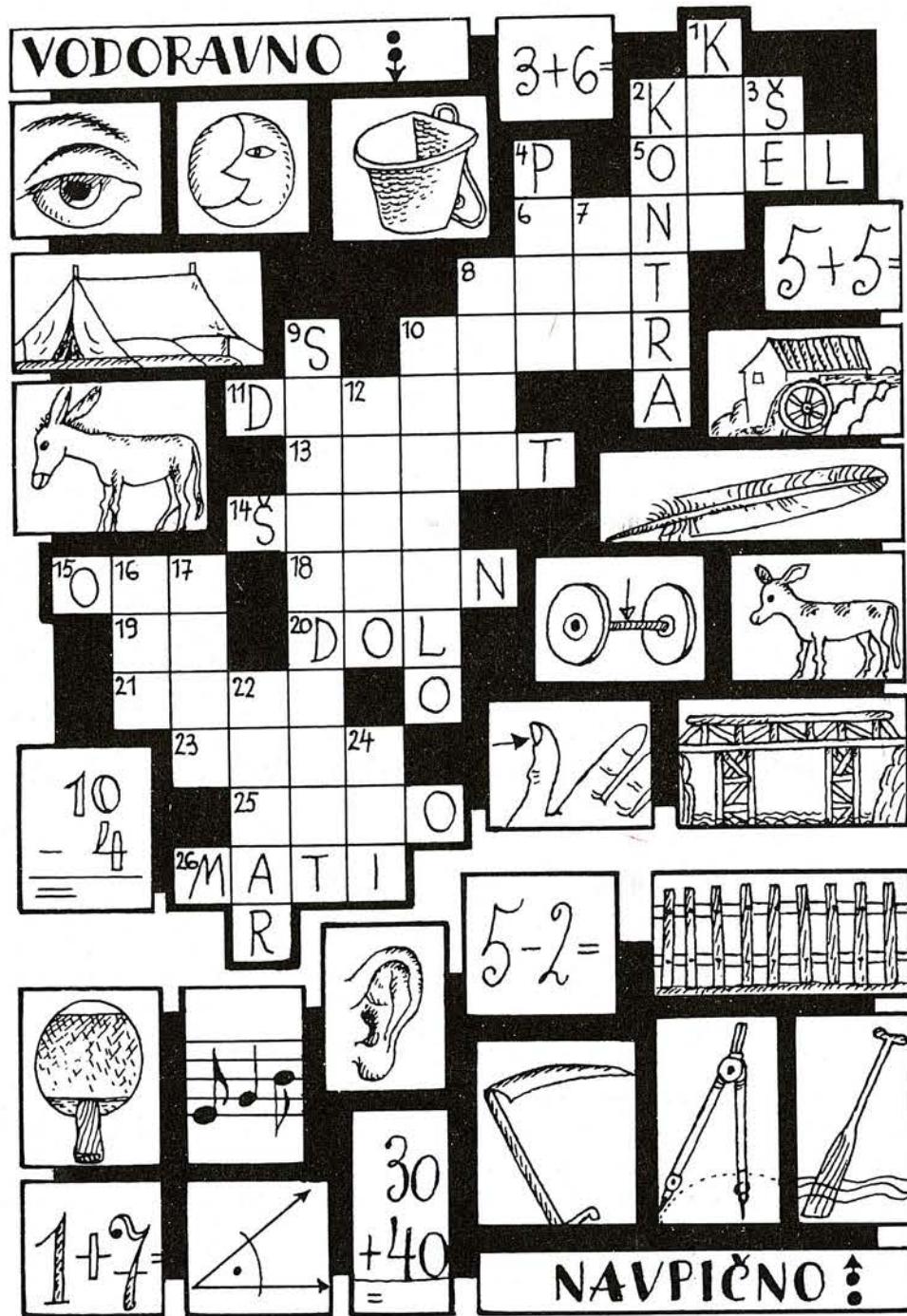
#### PIRAMIDA



Vsaka naslednja beseda je sestavljena iz vseh črk prejšnje besede in ene nove črke: 1. prva črka, 2. avtomobilska oznaka Sarajevo, 3. usnjjen trak, 4. lovska priprava, 5. vzletna steza na letališču, 6. pismeno se izražati, 7. glasbenik na klavirju, 8. plezalec v gorah.

## KOMBINIRANA KRIŽANKA

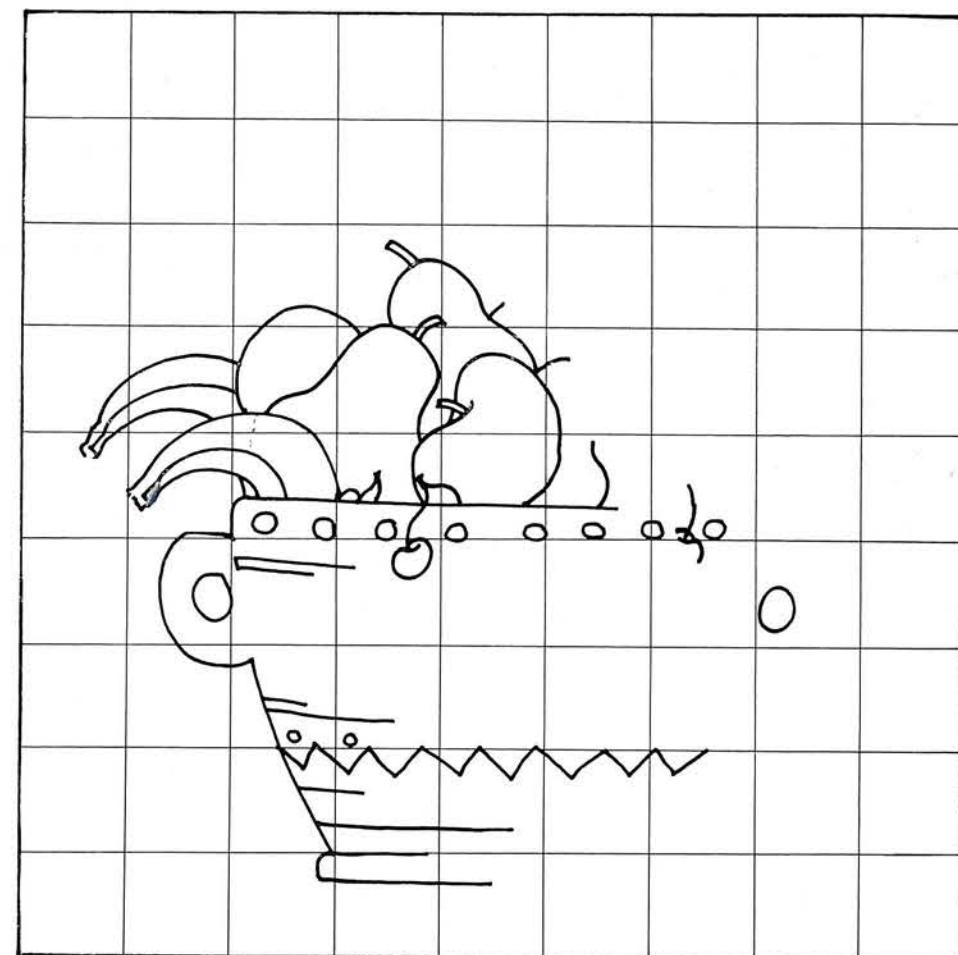
Pošči prave besede za vse, kar je narisano okrog lika. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Pomagaj si s črkami in besedami, ki so že vpisane.



Vera Poljsak

Ilustr.: Magda Tavčar

# Nedokončana risba



Dopolni risbo in jo pobarvaj. Ostriži košek in ga zalepi v zvezek.

---

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst**

---

### **REŠITVE UGANK IZ ŠESTE ŠTEVILKE**

**MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično:** 1. petek, 2. Emona, 3. tovor, 4. enota, 5. karat.

**PREMIKALNICA — Imena treh delov človeškega telesa so:** usta, dlan, rama.

**KOMBINIRANA KRIŽANKA — Vodoravno:** 3. RK, 5. kolesar, 8. kobilica, 9. šestnajst, 12. karta, 13. enajst, 17. bor, 18. copate, 19. pero, 20. tele, 21. rak. **Navpično:** 1. bober, 2. delta, 3. raca, 4. krajec, 5. košara, 6. list, 7. sin, 10. snop, 11. tapeta, 12. ko, 14. jarek, 15. stol, 16. te.

---

**REŠITVE SO POSLALI:** Barbara Čok, 5. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Renato Sancin, 2. r. OŠ DOMJO. Lidija Glavina, Mariza Sancin, 5. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski« - RICMANJE. Maja Braicovich, 3. r. OŠ DEVIN. Igor Civardi, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Sergij Blasi, 3. r. OŠ SV. JAKOB. Nataša Bizjak, 4. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Jana Mijot, Dunja Grgič, Jasmina Grgič, Lara Gregori, Alex Pečar, Andrej Mesar, Anita Froglia, Nataša Stopar, 2. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Damjan Balbi, 4. r. OŠ BARKOVLJE.

**NAGRADA DOBIJO:** Renato Sancin, 2. r. OŠ DOMJO. Nataša Bizjak, 4. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Lidija Glavina, 5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski« - RICMANJE. Igor Civardi, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Damjan Balbi, 4. r. OŠ BARKOVLJE.